

Giới thiệu Nhật Ký Bá Chủ Học Đường

Truyện Nhật Ký Bá Chủ Học Đường của tác giả Nguyễn Nhân thuộc thể loại trùng sinh hiện đại. Truyện đọc nhẹ nhàng thoải mái, nữ chính sống lại vào đầu lớp 10, đời trước thời cấp 3 của cô không được vui lắm, chủ yếu do cô này may mắn thi vào trường này, không quen bầu không khí học tập ở đây nên thành tích không tốt, quan hệ với bạn học cũng không thân, tính tình có chút âm trầm, bây giờ nữ chính quyết tâm làm bá chủ học đường, cùng bạn học chơi đùa, giúp đỡ nhau tiến bộ... đại khái là ôn lại một lần thanh xuân cùng bù lại tiếc nuối thời trẻ thôi.

Nam chính là thiên tài, cực kì thông minh nhưng không chăm học. Trong lớp thì cứ ngủ với chơi game, bài tập không làm nhưng đến kì thi thức đêm học vẫn thi được hạng nhất. Nam chính thích nữ chính trước, dùng nhiều thủ đoạn để theo đuổi nữ chính.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1

Editor: Cà Rốt Hồng

(*) Cao trung: cấp 3

(*) Sơ trung: cấp 2

(*) Học Bá: là một từ trên mạng, dùng để chỉ người vừa thông minh, vừa chăm chỉ và có thành tích học tập vô cùng xuất sắc.

Doãn Manh mở mắt, bên tai truyền tới tiếng giày cao gót đập trên đất “Lộc lộc”, ngược mắt lên nhìn, phía trên có một người phụ nữ đeo mắt kính nhồi người trên bục giảng, phân bài thi, thỉnh thoảng đẩy mắt kính trên sống mũi một cái.

Cô ngủ hoàn toàn mộng lung, ý thức vẫn còn dây dưa cùng Chu công, mơ hồ thấy rõ sự vật trước mặt, để ý nhưng cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Ai đây?

Đợi một chút, tại sao lại quen thuộc như vậy? Đây, đây là phòng học! Đây hẳn là phòng học?

Người phụ nữ kia nhìn thấy bộ dạng Doãn Manh vốn đang ngây ngốc, bỗng trợn to hai mắt. Liền nhếch miệng lên nói: “Nhanh viết đi.” Nói xong nhìn đồng hồ phía sau phòng học một chút, quay về phía bạn học cả lớp lớn tiếng nói: “Còn năm phút nữa thu bài thi! Gia tăng tốc độ lên!”

Bên tai cô truyền đến một loạt tiếng động rì rầm, tiếng kéo đẩy bàn học lộn xộn.

Bài thi? Đây là cuộc thi? Doãn Manh thẳng đờ cúi đầu xuống, nhìn về phía đồ vật trước mặt cô, một tờ bài thi vật lý.

“ Bài thi trắc nghiệm vật lý đợt 1 năm nhất Trường Cao trung Thất Trung thành phố B “

Phản tên họ kia đã được điền hai chữ xinh đẹp: Doãn Manh.

Đây là bài thi của cô! Cuộc thi Cao trung? Đầu óc của cô bỗng nhiên mộng lung, nhìn quanh bốn phía, nghiễm nhiên là trường hợp học sinh đang nghiêm chỉnh dự thi, học sinh cao thấp, cầm viết viết loạt xoạt, tạo thành đối lập hoàn toàn với Doãn Manh đang ngây ngẩn.

“Cộc cộc”

Doãn Manh run lên, ngẩng đầu nhìn thấy cô giáo cầm bút bi màu đỏ đứng trước mặt gỗ bàn của cô, trên mặt cũng không nghiêm túc, cười nói: “Ngán người cũng không có chúa cứu thế tới đây làm bài thi giúp em đâu.”

Cô cúi đầu nhìn, phần lớn bài thi vật lý kia đã sớm được chữ viết chính tề lấp đầy. Không sai, đây là chữ viết thời cao trung của cô.

Cô giáo vừa nói dứt lời với cô xong, lại đập giày cao gót đi về phía bục giảng.

Lúc này Doãn Manh mới cẩn thận nhìn trang bài thi. Khắp trang bài thi đã được cô điền xong rồi, cũng không biết có đúng hay không, chỉ còn lại một câu cuối cùng:

16. Cái nào dưới đây là bộ dạng giáo viên vật lý:

a. (●”●)

b. (w')

c. = _ =

d. (""')

Ặc! Đề quái quỷ gì đây! Bỗng nhiên, nét mặt này = _ = bỗng gọi đến ký ức đã đóng băng của cô, đây, đây thật sự là trường cao trung của cô!

Giáo viên vật lý chẳng phân biệt được bằng trắc giảng bài vĩnh viễn làm cho người ta buồn ngủ, vẻ mặt như thế này = _ = , nhưng nội tâm lại thích làm ra vẻ dễ thương, đề ra cuối cùng bao giờ cũng liên quan đến cuộc sống của bọn họ không liên quan chút nào đến đề vật lý.

Doãn Manh cười không nói, quả quyết viết lên chữ C rỗng bay phượng múa.

Tiếng chuông vang lên, cô giáo thân nhiên đi xuống bục giảng, chỉ huy mọi người có trật tự truyền bài thi từng người ra. Tiếng bàn xô đẩy, tiếng nói chuyện rì rầm của các bạn học, tạo thành tiếng ồn ào nhưng hòa âm đầy sức sống. Cô nghĩ, cô giám thị này chính là cô chủ nhiệm của cô —— cô Lý.

Bàn phía sau cầm một sấp bài thi vỗ vào bả vai Doãn Manh. Cô vội vàng đưa tay cầm lấy bài thi, nộp cho giáo viên.

Không sai, thấp lùn như cô, ngay từ đầu cao trung đã ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Bên cạnh tất cả đều là tiếng các bạn thảo luận về đề thi: “Nè? Cậu nói câu đó như thế nào! Xong rồi tớ và cậu không giống nhau ah, thi rớt xong đời!”

“Cái gì? Chọn b? Làm sao có thể cậu xem nè ba la ba la.”

“Ôi trời bài thi lần này tại sao ra khó như vậy ah! Thầy Đoàn bình thường nhìn dễ nói chuyện thế nào lại ra đề như vậy ah!”

“Ha ha! Đúng rồi cậu điền câu cuối cùng sao? Tớ nghĩ là có thể chọn c không biết thầy có thể không chia cho a hay không ah 23333333.”

.....

Toàn thân Doãn Manh run lên, đây là, đây đúng là thời cao trung của cô! Cô trở lại?

Sẽ không sai, đây là tuần đầu tiên cô vào cao trung. Cô trở lại thời cao trung của mình.

Sơ trung cô chỉ học ở trường học bình thường, bởi vì trong kỳ thi lên cao trung cô thi trên 50 điểm, lập tức vào được trường cao trung tốt nhất thành phố B —— Thất Trung.

Từ đó, cô liên tiếp vào một cái thế giới hoàn toàn xa lạ. Học bá đi khắp nơi, học thần nhiều như chó. Giáo viên cũng đều là người đứng đầu ngành tới dạy, dẫn đến lúc đầu Doãn Manh cũng không thích ứng với môi trường, sau ba năm xem các loại sách dung tục lại trở về cái thế giới bản thân mình quen thuộc kia.

“Đừng!” Sau bàn từ phía dưới cái ghế, dùng sức đá cô một cái.

Doãn Manh sợ hết hồn, tức giận quay đầu lại vừa muốn mắng mấy câu, lại thấy một cái mặt vô tội, chỉ chỉ phía dưới: “Bút rớt rồi, nhặt dùm.”

Lâm Kha. Cô có chút ngây ngẩn.

Người này đời trước làm bạn ngồi phía sau cô một năm, lại chỉ nói với cô một câu duy nhất, đó chính là: “Bút rớt rồi, nhặt dùm.”

Lúc ấy tính tình cô âm trầm, bước vào một trường cao trung xa lạ, càng thêm đắm chìm vào trong thế giới của bản thân không thể thoát ra được, đối với bên ngoài hoàn toàn vô biểu cảm, đương nhiên sẽ không có ai giao thiệp nhiều với cô.

Mà cô lại nhớ tới Lâm Kha, đó cũng bởi là vì, sau khi cậu ta tốt nghiệp quá nổi danh.

Hiện nay, Lâm Kha vẫn là chú lùn dạy thì muộn.

Có muốn ôm bấp đùi hay không? (●`●)

Trong lòng Doãn Manh còn chưa có tính toán xong, phía dưới cái ghế lại bị đập một đập: “Nhặt giúp á?”

Cái ghế Doãn Manh bị đá rung lên một cái, đứng lên khỏi ghế phần nộ trừng cậu ta một cái, ôm bấp đùi cái con quỷ, thẳng nhóc thối!

Cầm bút lên tức giận dùng dùng ném cho Lâm Kha. Bên kia Lâm Kha nhận bút qua quýt nói một câu: “Cảm ơn.” Một đám nam sinh phía sau vọt tới, tiếng cười nói vui vẻ, ôm trái bóng rổ kẻ vai sát cánh rù nhau đi chơi.

Giờ ra chơi. Chung quanh trống rỗng, chỉ có Doãn Manh và một nữ sinh ngồi chếch phía sau cô, nữ sinh soi vào gương, không ngừng hí hoáy tóc hai bên đầu.

Doãn Mạnh tiến lên bắt chuyện, câu đáp lại cũng là câu có ích: “Cái đó, xin hỏi tiết sau là tiết gì?”

Cô bé kia quay đầu lại, mặt mày cong cong, một cô bé khá đáng yêu: “Hóa học.”

Giọng nói cũng mềm dẻo, làm cho Doãn Mạnh bỗng dưng tràn đầy hào cảm với cô bé: “Cám ơn nhé. Nghỉ giải lao rồi, cậu không đi ra ngoài tản bộ một chút sao?”

Trải qua xã hội, Doãn Mạnh không còn là học sinh ngây thơ thuần chất, đã sớm học được làm thế nào thích ứng hoàn cảnh, nhìn người làm việc, khôn khéo chu toàn, thủ đoạn khơi chuyện bậc này đã luyện được đến trình độ thuần thực. Thế giới này bất luận là nơi nào, chân thành đối đãi với người, lại thêm chút kỹ xảo, dưới tình huống đối tượng không phải là người khôn ngoan không lường được, thì luôn có thể được đáp lại bằng lễ nghĩa.

Huống chi, hiện tại cũng chỉ mới vừa tựu trường lớp mười, phần lớn mọi người đều còn chưa quen thuộc, trả lời cũng là hành động bình thường.

Quả nhiên cô bé kia mắc câu, nói cười trò chuyện riu rít, trên căn bản đều là cô ấy nói, Doãn Mạnh lại chăm thêm lửa, mấy câu qua lại hai người liền quen thuộc, cô biết cô bé này gọi là Trần Tư Đình.

Tiểu mỹ nữ Trần Tư Đình là từ sơ trung Thất Trung lên, biết rất nhiều bạn học, nhưng nữ sinh quan hệ tốt đều không phân đến lớp một, dẫn đến hiện tại lạc đàn rồi. Trong lời nói của em gái này tiết lộ ra rất nhiều tin tức, chẳng hạn như sắp tới vị hiệu trưởng già không có chí tiến thủ trong trường về hưu, hiệu trưởng mới là một người du học về, đang định mạnh mẽ dứt khoát chuẩn bị cải cách, hệ thống lại đường lối giáo dục.

Cái này thì cô biết, sau khi vị hiệu trưởng kia đến cải cách lung tung một chập, ban hành chính này cũng không kéo dài bao lâu, năm lớp 11 vui tai vui mắt nó đã trở thành ban quy chế.

“Sao thế, cậu từ trường nào thi lên vậy?” Trần Tư Đình rằng rắc một tiếng khép lại cái gương nhỏ, bỏ vào trong học bàn, chuyên tâm trò chuyện với Doãn Mạnh.

“Không nổi danh lắm, trường sơ trung Bích Thủy.” Doãn Mạnh nói.

Trần Tư Đình cười một tiếng: “Vậy nhất định là cậu học rất giỏi á! Từ bên ngoài thi vào Thất Trung điểm số rất cao!”

“Không có đâu, chỉ là vận khí tốt thôi.” Doãn Mạnh giả vờ không nhận, thật ra thì trong lòng mình biết, cô cũng không chỉ là vận khí tốt ah! Mà là tốt đến bất ngờ!

Mới gặp đã thân trò chuyện cùng Trần Tư Đình một hồi lâu, lưu lại số điện thoại, chuông vào học vang lên, cửa rầm rầm ồn ào bạn học chen chút đi tới, hai người ngồi về chỗ của mình.

Tiết Hóa học thầy Liêu ôm sách Hóa học đi vào, mở hình chiếu ppt ra, hình ngoài màn hình là ngọn núi: “Mở sách trang 31.”

Hóa học cao trung của cô vốn không tốt, hiện tại càng quên hết sạch. Cao trung kiếp trước, cô hoàn toàn là học vụn đi nhằm vào địa bàn của học bá, lớp 11 chọn ban khoa văn mới vớt vát tốt nghiệp được, thi lên một trường đại học không có danh tiếng gì.

Doãn Mạnh lại bắt đầu đi vào cõi thần tiên, việc cấp bách nhất bây giờ của cô không phải là nghe giảng, mà là hiểu rõ ràng rốt cuộc như thế nào lại trở về thời cao trung, cảnh trong mơ cũng không thể chân thực như thế.

Thật sự là vừa quen thuộc vừa xa lạ, học sinh mới vừa thi cấp ba xong được thả lỏng, chơi một kỳ nghỉ hè tính tình còn chưa định thần lại, trong lớp học không bao lâu liền ngồi không yên. Trước phòng học bởi vì có giáo viên trấn giữ, nên vẫn yên lặng nghe giảng, hàng sau đã vô cùng xao động, thậm chí Doãn Mạnh đã nghe thấy tiếng các nam sinh lướt psp (mấy chơi game cầm tay) bùm bùm.

Thầy Liêu dạy Hóa cũng không phải là giáo viên dễ tính, cảm thấy chung quanh ồn ào, biết hôm nay cần phải chấn chỉnh lại, cầm cục phấn xoay đầu nhìn bốn phía để xem thử nên lấy người nào khai đao.

Một đám nhóc con vẫn không biết đại họa lâm đầu, còn đang co đầu rút cổ trên ba phần mẩu đất của mình ra sức bấm. Doãn Mạnh thấy giáo viên híp mắt quan sát, lập tức ngồi thẳng lên, ra vẻ “Em đang nghiêm túc nghe giảng”. Quả nhiên tầm mắt của thầy Liêu sục qua từ trên đỉnh đầu của cô, rơi vào trên mặt Lâm Kha ngồi ở phía sau cô.

Lâm Kha cũng không phải là học bá.

Nhưng cậu ta là học thần.

Học bá và học thần tuy nói chỉ sai một chữ, nhưng ý nghĩa sai lệch quá nhiều. Học bá còn có thể xưng là người, là bởi vì học bá vẫn là người phàm, biết rõ một nguyên tắc, cần phải nắm vững một lượng bài tập lớn mới có thể thi được điểm cao, ghép lại là chăm chỉ.

Mà học thần, có một chữ thần, dĩ nhiên là bởi vì đầu óc không phải là người thường. Luôn có một số người, chỉ cần biết rằng có một nguyên lý được công nhiên bày tỏ, một đề bài đều không cần làm cũng biết như thế nào suy một ra ba, loại người như vậy. Tục xưng là: thiên tài.

Mà Lâm Kha, lại là một người trong chủng tộc hiếm thấy đó.

Mà cậu bé Lâm Kha kia đang hí hoáy chơi trò chơi lái máy bay còn đang muốn cho máy bay cất cánh nên ra sức bấm psp ở hàng ghế sau, bị cục phấn

của thầy Hóa phản ứng ốt.

Ngay lập tức cả lớp rơi vào yên lặng(°o°)!

Thầy Liêu phát uy rồi! Một trận tiếng động lộn xộn cất máy chơi game vào mở sách ra vang lên.

Lâm Kha khạc vô đầu phụng trong miệng ra, rút tai nghe ra. Lão đảo đứng lên, cổ gồng nâng bàn mặt nghiêm trang nhìn về phía thầy giáo.

Thầy Liêu thấy hiệu quả không tệ, dùng thước gõ gõ tấm bảng đen, hài lòng ngẩng đầu, cao giọng nói:“Trả lời câu hỏi trên bảng đen!”

Molybdenite (MoS₂) là quặng Molybden nặng nhất, nó ở 130c, áp suất 202650pa, phản ứng cùng dung dịch có tính chất kiềm thì:

- Molybden đi vào dung dịch như molybdate (moo42).

(1) Lưu huỳnh cũng bị oxy hóa trong dung dịch trong phản ứng trên. Ghi lại phương trình bình phương tương ứng với phản ứng trên.

Dù là thiên tài, sinh ra là có thể biết 1+1=2, đương nhiên anh ta cũng không thể nào biết sau câu ngán ngổng là cái gì, trừ phi anh ta được chuyển kiếp. Cũng giống như vậy, Lâm Kha không có xem sách không có học bài còn không nghe giảng, biết phương trình bình phương tương ứng với cái này thì có quỳ!

Huống chi trước đó học thần Lâm Kha vừa mới chịu đựng thức cả một đêm ôn bài thi, trong ngày thường học cái gì hai mắt hoàn toàn mù tịt. Dù trâu bò thế nào, cũng không thể ngay tại chỗ hóa thân thành Lavoisier.

Bộ dạng học hành cả lợ phát phờ như thế, cũng là nguyên nhân vì sao cậu ta không vào ban thực nghiệm, mà vào ban phổ thông giống Doãn Mạnh. Không sai, sau khi cậu ta thi cấp ba xong liền đi ra ngoài chơi, không có tham gia cuộc thi phân ban 丿 (丿 ▽ 丿) ㄟ.

Thật ra thì vận số của cậu ta thật là quá kém, từ trước đến giờ giáo viên Thất Trung đều coi mở, chính sách quen thuộc từ trước tới nay luôn là chỉ cần người có điểm số cao, hành vi không quá phạm, quản anh đi học có nghe giảng hay không. Mà mới vừa tựu trường một tuần lễ, giáo viên kể cả bạn học cũng chưa thăm dò rõ ràng, tổng cộng chỉ có một bài thi nhỏ môn vật lý mới vừa rồi kia, làm sao mà biết người nào học giỏi người nào học kém.

Hành động ngông cuồng của Lâm Kha bị bắt ngay tại chỗ. Lập tức chỉ có thể sừng sờ đứng tại chỗ, mặt dày suy nghĩ làm thế nào tránh thoát một kiếp này.

Doãn Mạnh thấy Lâm Kha mặt ử mảy ê, trong lòng thầm dễ chịu, cho cậu đắc chí, thấy ngu chưa?

Một lát sau, thấy cậu ta áp a áp ứng, trong lòng không khỏi có chút ưu tư, cô và một đứa nhóc so đo cái gì ah? Quên đi, giúp cậu ta một chút cũng không sao, nhưng tuy là nói như vậy, Doãn Mạnh lật một đồng công thức trong sách xong cũng không biết cái nào. Có lòng không đủ lực, chó khoa văn làm sao có thể thuộc công thức. Lâm Kha tự mình bảo trọng đi!

Lật sách rào rào, đột nhiên Doãn Mạnh phát hiện ra trong “Sách giáo khoa bài giải và các tài liệu giảng dạy toàn tập Vương Hậu Hùng biên soạn” của mình vừa khéo có ví dụ mẫu này!

Bài giải:2mos2+9o2+12oh=2moo42-+4so42-+6h2o

Hoặc 2mos2+9o2+12naoh=4+4na2so4+6h2o

Doãn MạnhΣ(；°д°)!! Tuyệt vời!

Cô vội vàng cấp tốc viết công thức xuống, dựng đứng lên phía trước hộp đựng bút, làm bộ như lợ đặng nghiêng người sang một bên.

Lâm Kha cũng không phải là kẻ ngu, thị lực của mắt là 2. 0, lập tức liếc tới tờ giấy phía trước hộp bút của Doãn Mạnh. Cậu ta lập tức khí định thần nhàn, nắm chắc phần thắng đi tới, cầm phấn lên “Xoạt xoạt xoạt” âm vang có lực viết ở trên bảng đen.

Thầy Liêu nhướng mày: “Về chỗ đi, Lâm Kha viết rất đúng.” Nói xong trong lúc Lâm Kha trở lại chỗ ngồi, hồ nghi lướt một vòng bên cạnh cậu ta, đáng tiếc Doãn Mạnh đã sớm có dự kiến trước thủ tiêu chứng cứ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: Cà Rốt Hồng

Lâm Kha an toàn ngồi xuống, quay về phía các bạn nam hàng phía sau nháy mắt một cái. Quay đầu lại nhìn thấy khung xương nhỏ gầy phía sau lưng của Doãn Manh, gãi gãi sau ót, muốn nói cảm ơn nhưng Doãn Manh không quay đầu lại.

Mỗi lớp đều không thiếu nam sinh và nữ sinh thân nhau, truy đuổi đùa giỡn một hàng dài. Nhưng Lâm Kha, chưa bao giờ là loại người này. Cũng không phải nói là cậu ta nhìn thấy nữ sinh miệng liền vụng về nói lắp, mà là trong lòng cũng không có ý thức rõ ràng về giới tính.

Trong lòng đối với Doãn Manh, nhiều hơn nữa chỉ là “Bạn học ngồi ở trước mặt” mà không phải là “Em gái”. Cho nên, hành động ngày thường cũng chỉ coi cô như NPC mà không phải là nhân vật có thể tiến công chiếm đóng.

Mà vừa rồi Doãn Manh giúp cậu ta, nếu là nam sinh, có lẽ cậu ta sẽ khoác tay lên vai đi lên sân thượng nói hai ba câu là thành anh em, nhưng cô. Không nói chuyện đã lâu, nhận biết về giới tính vốn ít ỏi trong đầu của Lâm Kha cho cậu ta biết loại sinh vật em gái này, là yếu đuối, tính tình thật tốt, giúp đỡ, cũng có thể là do cậu ta đang trong lúc nguy nan.

Vì vậy trong lòng Lâm Kha không khỏi có chút không được tự nhiên, mặt hơi đỏ lên, dùng đầu bút chọc phía sau Doãn Manh một cái.

Doãn Manh quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt cảm kích của nam sinh, tiếp đó miệng cô nhếch lên, tàn nhẫn bóp chết chút ảo tưởng vừa mới nhóm lên trong lòng Lâm Kha từ trong trứng nước: “Ha ha, trước đó nhìn đầu óc cậu không tốt, không cần cảm ơn.”

Tiểu nam sinh bị chẹn họng sưng sốt, vẻ mặt thay đổi vô cùng khôi hài, Doãn Manh phát phát tay, trong lòng cười hô hố.

Trong thời gian còn lại không có ai dám lơ đãng, từng người đều nghiêm túc nghe giảng cho đến khi tan tiết. Tiếng chuông vang lên, trong phòng học mới nháo động.

“Chào cờ chào cờ, giáo viên tập hợp bên ngoài!” Ủy viên thể Trịnh Gia Thạc đứng lên vỗ vỗ tay, mấy nam sinh nể mặt thu dọn xong bàn học rồi rít đi ra ngoài. Doãn Manh để bình nước xuống, quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Kha đã khôi phục lại thái độ bình thường. Tiểu mỹ nữ Trần Tư Đình đã đứng ở trước mặt cô.

Tình hữu nghị của các nữ sinh tuổi dậy thì từ trước đến giờ cũng không thể dùng khoa học giải thích được, ngày đầu tiên gặp mặt hợp ý, khoản thời gian sau này sẽ nghiễm nhiên biến thành couple, ra vào có đôi có cặp, đi vệ sinh cũng cùng đi.

Hiển nhiên Trần Tư Đình cũng là loại hình này. Doãn Manh vui vẻ chịu đựng, thuận nước đẩy thuyền khoác lên cánh tay Trần Tư Đình, hai người nhìn nhau cười một tiếng, đi theo dòng người đi ra sân thể dục.

Không giống với Doãn Manh, Trần Tư Đình là học sinh cũ trôi qua sân trường này 3 năm (vốn học sơ trung chính hiệu). Dọc theo đường đi các nam sinh nữ sinh đã trải qua một kỳ nghỉ có quen biết với cô bé đều ríu rít đầy nhiệt tình chào hỏi với cô bé, Trần Tư Đình đáp lại thành thạo, bộ dạng nghiễm nhiên là thiếu nữ đương thời.

Nhìn thiếu niên thiếu nữ tràn đầy sức sống, tất cả đều thiên chân vô cùng tốt đẹp. Trong lòng Doãn Manh bỗng nhiên sinh ra ảm áp.

Một nam sinh vóc dáng cao hơn các học sinh khác một cái đầu, đột nhiên từ bên kia chạy đến áp vào bên cạnh Trần Tư Đình, nắm lấy cánh tay của cô bé. Doãn Manh sợ hết hồn, thấy nam sinh kia vừa muốn mở miệng tay liền bị Trần Tư Đình hất ra, tiểu cô nương tính tình thoát nhìn rất tốt lập tức giống như là bị giẫm phải đuôi: “Không phải là bảo cậu đừng đến tìm tôi rồi sao?”

Nói xong giậm chân một cái kéo Doãn Manh chạy đi.

Doãn Manh vẻ mặt tò mò, nhưng ngại vì sắc mặt Trần Tư Đình không tốt nên không có mở miệng hỏi.

Trần Tư Đình nhìn thấy vẻ mặt của Doãn Manh, xì một tiếng cười lên: “Bạn trai cũ của tớ mà thôi, không có gì lớn, cũng đã chia tay rồi.”

Doãn Manh: Ặc (￣Д￣), chị gái à chị là học sinh cao trung thế nào mà công trạng lại lão luyện như vậy, thật sự rất tốt.

Trong sân thể dục màu xanh của bãi sân đá bóng hòa cùng gạch đỏ của đường chạy bộ chính tề rõ ràng, nhuộm với màu xanh thẫm phía chân trời tạo thành màu sắc thanh xuân.

Đứng hai bên cột kéo cờ là tổ hợp học trưởng học tỷ kéo cờ, trên đài chủ trì tiếng còi vừa thổi, tất cả các lớp dưới sự chỉ huy của giáo viên nam nữ rồi rít tách ra thành hai nhóm.

Doãn Manh vóc dáng hơi lùn, bị đẩy đến vị trí phía trước, Trần Tư Đình cũng không cao, vừa vặn đứng ở phía sau cô. Doãn Manh mơ hồ nhìn thấy tiểu tử Lâm Kha không tình nguyện bị đẩy tới vị trí đầu tiên, mặt mắt hừng hực vui vẻ một hồi.

Quốc ca vang lên, mọi người nhìn chăm chú về phía quốc kỳ hát quốc ca. Vẫn như cũ mô phỏng mang theo loại hữu khí vô lực đặc trưng thời cao trung. Coi như không hoàn mỹ, trong lòng Doãn Manh vẫn hoài niệm không dứt như cũ.

Quốc kỳ được kéo lên cao xong, trên đài chủ trì giáo viên thể dục tập hợp chính đồn đội ngũ, một người đàn ông trung niên đầu hói đi lên. Ông ấy quay về phía bọn họ cúi chào một cái, cầm micro lên nói: “Xin chào các bạn học, tôi là Đồng Nham hiệu trưởng mới của các bạn, hi vọng bắt đầu học kỳ mới ba la ba la” bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Trước giờ lên bục phát biểu, nếu không phải thông báo quan trọng, phía dưới một người nghe cũng không có. Bởi vì tập hợp đội ngũ, bạn học bốn phía

giống như chim cút nhét chung một chỗ, khoảng cách cách nhau cũng chỉ một nắm tay.

Trần Tư Đình ở phía sau khẽ gọi: “Doãn Manh, Doãn Manh!”

Doãn Manh lặng lẽ quay đầu lại: “Hả?” Bởi vì đứng gần, giáo viên hoàn toàn không phát hiện hai người đang bàn luận xôn xao.

Trần Tư Đình chỉ chỉ về phía phải bên, Doãn Manh quay đầu, quét một vòng trừ người rậm rạp chẳng chịt cái gì cũng không nhìn thấy: “Gi cơ?”

“Lớp 4, nam sinh thứ năm đếm ngược!”

Năm thứ nhất cao trung ở Thất Trung tổng cộng có 10 lớp, lớp 1 thành tích tốt nhất, là lớp thi tuyển chọn ra. Hai ba tư là ban thực nghiệm, thành tích phân chia lộn xộn, cũng chính là lớp bình bình chẳng phân biệt được tốt xấu. Mà bắt đầu từ lớp 5 đến lớp 10 chính là ban phổ thông rồi. Doãn Manh học ở lớp 7, cách lớp 4 một khoản thật xa, hơn nữa bản thân cô thấp bé, đứng thật xa, quay đầu lại cố gắng nhìn cũng không bị chủ nhiệm lớp nhìn thấy. Dẫu nhìn thật lâu bị đầu người đồng nghiệp ngăn trở, cái gì cũng không nhìn thấy.

Doãn Manh: “Ai vậy? Cậu ấy thế nào?”

Trần Tư Đình vẻ mặt kích động: “Như thế nào nhìn thấy chưa? Vô cùng đẹp trai!”

Phụt!

Nếu trong miệng cô có nước, đoán chừng ngay lập tức liền phun ra ngoài. Không ngờ Trần Tư Đình thoát nhìn cao lãnh (thanh cao lạnh lùng), thực ra là tiểu hoa si (mê trai)! Muốn cười mà không dám, về mặt Doãn Manh không thể giải thích được, nhớ lại lúc học trung học, quả thật có nữ sinh cuồng nhiệt, sẽ phát hoa si làm chút chuyện nhằm chán, giống như là Hormone của nam sinh tiết ra quá dồi dào làm cho nữ sinh có những hành động tương tự.

Chỉ là, Doãn Manh đã sớm không còn tư tưởng khinh bỉ như lúc trước nữa, mà là không hiểu sao cảm thấy có chút đáng yêu, trời ạ đây mới là thanh xuân chẳng! Chân thật bởi vì còn chưa có học được che giấu, mới có thể biểu hiện ra thuần chất nhất của mình. Nhìn thấy nam sinh đáng đáp tốt, vội vàng chia sẻ cho nữ sinh bên cạnh, kì thực giống như là xem được một quyển sách hay, muốn cho người thân cận mình biết, để nhận được sự thừa nhận mà thôi.

Bên kia Trần Tư Đình vẫn còn sốt ruột kéo tay áo của Doãn Manh: “Có nhìn thấy được không, có nhìn thấy được không?”

“Đợi chút hùm tó nhìn thử lại một chút.” Doãn Manh bị túm không thể làm gì được, qua loa lấy lệ ngẩng đầu nhìn mấy lần, hiệu trưởng thao thao bất tuyệt còn chưa kết thúc, đám người trở nên càng ngày càng tán loạn, có một học sinh vừa cúi đầu xuống, đúng lúc cô nhìn thấy được gò má của nam sinh kia.

Nhìn thoáng qua, sống mũi thẳng, mí mắt sụp xuống, cảm hình vòng cung tuyệt đẹp, dưới ánh mặt trời cực kỳ rõ ràng, mang theo một loại ý vị phong nhã hào hoa phong lưu. Doãn Manh sững sờ, lúc trước cô chỉ cho là “Vô cùng đẹp trai” của Trần Tư Đình chỉ là ngạc nhiên của tiểu nữ sinh, lại không nghĩ rằng nam sinh này thế mà quả thật có một loại cảm giác hạc đứng trong bầy gà. Cẩn thận đánh giá một chút, phát hiện nữ sinh hơi cao đứng bên cạnh cậu ta kia, bởi vì đứng gần nên mặt đỏ rần lên.

Sắc đẹp không buông tha người ah!

Doãn Manh cũng không phải là kẻ lưu manh chưa từng trải qua việc đời, nhìn một chút liền quay đầu lại. Chủ yếu là trong lòng cô số tuổi bày ra đó, luôn cảm thấy yêu thích một thiếu niên đẹp trai mười lăm mười sáu xanh tươi người ta thì có chút bí ối.

Doãn Manh: “Đúng thật là đẹp trai.”

Trần Tư Đình lấy được sự tán thành kích động: “Đúng chứ! Tớ muốn đi hỏi thăm một chút xem thử cậu ấy tên là gì!”

Doãn Manh phụ họa theo, trên đài rồi cuộc hiệu trưởng cũng hoàn thành xong bài phát biểu dài dòng của ông ta, tiếng vỗ tay vô cùng nhiệt liệt vang lên.

Mọi người: Rốt cuộc cũng nói xong rồi! o(*￣▽￣*)ブ

Hiệu trưởng Địa Trung Hải nhìn phản ứng kịch liệt như vậy của mọi người, rất là hài lòng, cảm thấy bài phát biểu của mình thành công trước nay chưa từng có. Học sinh thành phố B thật là nhiệt tình ah, đúng là không giống với đám nhóc con ở nước ngoài!

Hiệu trưởng vui vẻ hài lòng đập giầy đi xuống. Giáo viên thể dục đi lên tuyên bố kết thúc, học sinh lựa thưa tản ra.

Giữa các tòa nhà cao tầng, trên con đường lớn rộng rãi xe cộ qua lại không dứt. Thành phố B vẫn được coi là khu vực phồn hoa, phía nam xa xa có một tháp nước bị bỏ hoang, một dãy nhà ngói đỏ được xây dựng ở phía dưới, khu vực tiểu học ngay sát bên.

Doãn Manh đeo ba lô từ tuyến xe buýt 303 xuống xe, nhìn dòng người vội vã đi qua bên cạnh, trong lòng dâng lên một cảm giác khoảng cách không biết hình dung như thế nào.

Đây cũng là nhà thời cao trung của cô. Đúng là lúc thành phố B phồn vinh phát triển, cũ mới giao thoa, nhà cô ở tại một khu chung cư mới xây, tọa lạc tại kiến trúc cũ phía bắc, đối diện với tháp nước kia.

Theo trí nhớ, cô từ cửa chính đi vào chung cư, tìm được cổng 2 ngõ quẹo số 5, vào thang máy lên tầng 14.

Tòa nhà hình tháp từ trước đến giờ luôn là một lầu có nhiều hộ, thời đại này thì từng nhà đều là một cái cửa trong, một cái cửa chống trộm, lấy chìa khóa ra, Doãn Mạnh mở cửa chống trộm hộ 1407 ra, lại dùng một cái chìa khóa khác mở cửa trong ra.

Gian phòng không lớn, đại khái xem như là loại tiểu hộ tầm trung. Đồ dùng trong nhà bằng gỗ lè, trên tường vẫn xài tường giấy lưu hành lúc bấy giờ, cô đi vào cửa, trông trái văng về không một bóng người.

Doãn Mạnh đi vào phòng bếp, quả nhiên không một bóng người như cũ. Trên tủ lạnh có dán một tờ giấy lớn bằng gan tay:

Manh Manh, ba mẹ đi công ty, sáng mai về. Đừng chờ ba mẹ, tự con ăn nhé.

Mẹ và ba Doãn Mạnh là bạn học cao trung, học đại học nơi đất khách yêu nhau, tốt nghiệp cùng nhau gây dựng sự nghiệp, mở ra tiệm cơm, sau đó làm lớn, mở ra dây chuyền, hai người loay hoay bận rộn cơ bản không có ở nhà.

Chính bởi vì như thế, nhà Doãn Mạnh mới có thể càng thêm sung túc hơn nhà làm công ăn lương bình thường, nhưng so sánh với người có tiền chân chính thì khác khá xa. Hơn bởi vì ba mẹ bận rộn, thời gian quan tâm cô tương đối ít, dẫn đến cô bảy tám tuổi đã biết đùa nghịch nòi chén muôi chảo rồi.

Làm cho mình một bữa ăn đơn giản, Doãn Mạnh rửa sạch hết bát đĩa về phòng của mình, lấy bài tập giáo viên cho ra. Đầu tiên là mở bài tập tiếng Anh ra.

Mở cuốn bài tập nhỏ ra. Cô bắt đầu làm trắc nghiệm trước, liên tục làm vài đề, càng làm càng trôi chảy.

Mười phút trôi qua, làm xong bài tập tiếng Anh, tiếng Anh mới vừa vào lớp mười cũng không khó, hơn nữa nghề nghiệp kiếp trước của Doãn Mạnh có liên quan tới tiếng Anh, cho nên quả thực là chuyện nhỏ. Doãn Mạnh đặc ý suy nghĩ một chút, cảm thấy môn tiếng Anh này đại khái chỉ cần nắm vững chút kiến thức ngữ pháp trọng điểm, cái khác cô đã sớm thông hiểu rồi.

Lại lấy sách vật lý ra, vật lý thì cô đã quên hết sạch, lật nửa ngày cũng không hiểu được. Một đồng công thức ngồn ngộn, coi như lúc trước có học qua, cách xa 800 năm đời trước trí nhớ làm sao có thể còn ở trong đầu.

Bài tập vật lý giáo viên cho không nhiều lắm, chỉ có bốn đề, quả thật thật sự chỉ có bốn đề, cũng là vấn đề lớn.

Nhìn hồi lâu, Doãn Mạnh hăm hở nhắc bút lên kết quả là cán đuôi bút. CMN! Cái gì cũng không biết ah! Đây là cái quý gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Thất Trung có tiếng là trường mạnh nhất toàn thành phố, trình độ đề mục bài tập tất cả các môn học cũng không phải là dạng phổ biến như các trường khác. Đường nhiên không thể nào liếc qua là hiểu ngay, Doãn Mạnh cầm đầu bút chọc bài ghi chép và sách tham khảo cả buổi, mới khó khăn viết sơ lượt hoàn tất vài đề bài.

Muốn toàn bộ dựa vào tự học thật là suy nghĩ viễn vông rồi. . . Doãn Mạnh giải quyết xong bài tập, bắt đầu trù tính hệ thống lại kế hoạch học tập của mình một chút.

Cho dù là ham chơi, trước kia Doãn Mạnh cũng là người thường thích ghi bút ký, mặc dù không biết dùng để học tập, chỉ là hàng trưng bày. Nhưng coi như là giả vờ giả vịt, cũng có chỗ tốt của giả vờ giả vịt. Thời khắc mấu chốt có thể phát huy tác dụng. Doãn Mạnh lật bút ký ngay ngắn chỉnh tề ra, trong lòng thâm nghĩ.

Cô mạnh nhất là tiếng Anh, xem sơ qua từ đơn một chút là được. Trình độ Ngữ văn thì kém hơn một chút, nhưng cũng là môn học giỏi nhất kiếp trước của cô, sắp vào tiếp theo không cần rơi ở phía sau là được. Phần toái nhất chính là toán lý hóa sinh, cho tới nay đều là điểm yếu của cô. Cũng may hiện tại chỉ mới vừa tựu trường lớp mười, nếu thật sự theo không kịp, cô có thể đăng ký học bổ túc vào cuối tuần.

Cũng không nói rõ được là vì liên quan đến cái gì, sau khi trùng sinh dường như Doãn Mạnh không còn nóng nảy giống như kiếp trước nữa. Lúc ấy cô vào Thất Trung, cũng không có thích ứng hệ thống giáo dục tự do này, thay vào đó bởi vì không ai ước thúc nên chơi đùa nhiều hơn. Dưới vòng tròn luân quần đó, cô càng ngày càng hồng bét, sách gì cũng xem không vào. Hiện tại không biết tại sao đầu óc tinh táo thanh thản, mạch lạc suôn sẻ hiểu hết các quy tắc của số học, hóa học thì khá nhiều công thức tự học không có vấn đề, mà sinh học mới vừa khai giảng nên còn theo kịp.

Nhưng mà vật lý, vấn đề nhỏ còn có thể hiểu, khó hơn một chút thì cô không hiểu. Trên tinh thần là bóp chết tất cả nhược điểm từ trong trứng nước,

Doãn Manh vẫn quyết định đăng ký học bổ túc vật lý. Loại chuyện đăng ký học bổ túc này, ở thành phố B coi như là một chuyện bình thường như com bữa, cho dù không cần học bổ túc, phụ huynh cũng sẽ cho con em mình một sự thoải mái về tâm lý. Đòi trước của Doãn Manh chính là một trường hợp ngoại lệ, chưa từng đăng ký qua trường luyện thi, được chẳng hay chớ, ngây ngô vào được cao trung.

Mà Doãn Manh luôn luôn biết mình không tính là thông minh, nhưng cũng không phải là ngu ngốc, chỉ cần con đường thực tế từng bước từng bước học nghiêm túc, chút kiến thức cao trung này sẽ không khó, đã trải qua công việc nặng nhọc một lần, đương nhiên cô không thể nào đi vào con đường cũ lần nữa.

Đồng hồ tí tách, cô ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo tường, phát hiện vậy mà đã 11 giờ đêm rồi. Ba mẹ vẫn chưa về, Doãn Manh vọt đi tắm rửa rồi đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, tiếng chuông bên giường vừa reo lên. Gấp chân, mặc quần áo, đánh răng, rửa mặt, làm liền một mạch. Hồi cao trung kiếp trước thời gian dài ba mẹ Doãn Manh không ở nhà, mặc dù năng lực tự kiểm soát kém, nhưng năng lực tự lo liệu thì là hạng nhất.

Sắp xếp lại bàn đọc sách xong, cô đeo cặp xách tới hôm qua thu dọn xong lên định đến trường, định bụng đọc đường mua chút đồ ăn sáng, băng qua hành lang đang muốn mở cửa lại nghe thấy một giọng nói: “Manh Manh, đã dậy rồi? Tới com nước xong rồi đi.”

Doãn Manh quay đầu lại, là một người phụ nữ trung niên khuôn mặt tròn mặc tạp dề. Cô kinh ngạc hỏi: “Mẹ? Ba mẹ đã trở về?”

Mẹ Doãn Manh cầm cái xẻng, cười nói: “Cô của con đã tới, hôm nay cô con trông quán.”

“Ba của con đâu?” Doãn Manh kinh ngạc, ba cô luôn có quan niệm nông dân, cảm thấy quản lý đều phải giao cho thân thích làm, cũng không muốn giao cho người thuê, bảo thủ gay gắt. Chuyện mở mố xích phải đánh một trận với mẹ Doãn Manh, cuối cùng thì bà nhượng bộ đồng ý giao cho cô Doãn Manh trông nom mà không phải người thuê mới thỏa hiệp.

“Ba con còn chưa có về, có chút chuyện.” Mẹ Doãn Manh nói xong, ngoắc tay gọi Doãn Manh tới dùng com.

Chuyện giữa ba mẹ cô không xen vào được. Nhưng đòi trước bọn họ mặc dù không coi là tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách), thường gây gỗ, nhưng về già chung đụng coi như dung hợp. Doãn Manh biết nghe lời, ngoan ngoãn lấy đĩa trứng gà trút trứng gà kẹp vào bánh mìn thầu mảnh vụn trứng gà rót xuống cũng ăn sạch sẽ, mở miệng húp cháo nói với mẹ Doãn: “Mẹ, con muốn đăng ký học bổ túc.”

Mẹ Doãn sùng sốt, sau đó cười lên: “Sao vậy? Trước kia ép con đăng ký đều không tình không nguyện, nói gì mà trình độ không giống nhau, bây giờ lại tự mình muốn đăng ký?”

Doãn Manh then thùng: “Vật lý có chút theo không kịp.”

Mẹ Doãn tỏ ra đã hiểu, trong lúc nhất thời phát huy vượt xa người thường, gấp may vào Thất Trung, nhưng không có nghĩa là thực lực thật sự xuất sắc, trình độ của con gái có bao nhiêu cân lượng, làm mẹ còn không biết sao?

Sơ Tam (lớp 9) có thể đạt tới trình độ đó cũng là nhờ mời gia sư ép học đi lên, mà bây giờ con gái đã thật sự vào cao trung, lại không giống chỉ vào cho có cứ lo vui chơi, biết nỗ lực, làm cho bà vui mừng bội phần.

“Được, tự con đi xem trước một chút, quyết định đăng ký trường nào thì tự mình cả thê thôi.” Trên tay Doãn Manh có thẻ phụ tín dụng của mẹ Doãn, chính sách nhà họ Doãn từ trước đến giờ là việc của mình thì tự mình giải quyết. Hơn nữa ba mẹ rất bận rộn, không thể nào giống như phụ huynh nhà bình thường cứ xoay quanh con mình. Dù là như thế, cũng không có nghĩa là bọn họ không thương cô. Chỉ là sau khi sống lại, Doãn Manh mới lĩnh ngộ được đạo lý này.

Doãn Manh gạt đầu, com nước xong giúp đỡ dọn dẹp chén đĩa. Mẹ Doãn ngăn cô lại, “Con không nhìn xem mấy giờ rồi, nhanh đi học đi! Để xuống mẹ dọn dẹp cho.”

Cô nghe nói thê trong lòng chua chát, lúc trước cô có nhiều trách móc cảm thấy mẹ cô hoàn toàn không quan tâm cô

Xuống xe buýt, vào cổng sân trường Doãn Manh bắt đầu ngày thứ hai sau khi sống lại.

Lúc cô vào đến lớp đã là bảy giờ rưỡi, hơn một nửa vị trí học sinh đã ngồi đầy. Thất Trung có buổi tự học vào sáng sớm, tới trễ cũng sẽ bị người trực nhật trừ điểm, bởi vì tất cả các môn học còn chưa có chọn đại biểu môn, nữ lớp trưởng Ngô Tuyết Tĩnh đi lên bục lấy sách ngữ văn ra cùng mọi người đọc bài đầu tiên.

Nộp bài tập thì nộp bài tập, làm trực nhật thì làm trực nhật, không có chuyện gì thì đọc bài. Chẳng qua là mới khai giảng, tất cả ngay ngắn trật tự, tiếng đọc sách lanh lảnh truyền ra phòng học, phong cách nên học nên chơi của Thất Trung chính thức bắt đầu.

Lúc Doãn Manh vào ủy viên tuyên truyền đang ghi thời khóa biểu lên trên bảng đen. Cô vào bàn thứ nhất hàng thứ hai, đặt cặp sách ở trên ghế, ngẩng đầu thì thấy Lâm Kha ngồi ở phía sau nhìn lên cô. Mắt giao nhau, Lâm Kha không được tự nhiên tránh ánh mắt của Doãn Manh, vẻ mặt khó chịu.

Doãn Manh vui thầm trong lòng, đòi trước thê nào mà cô không phát hiện ra tên nhóc ngây thơ dễ trêu chọc này. Làm như hoàn toàn không nhìn thấy, cô kéo ghế ra nộp bài tập xong, bắt đầu thu dọn học bàn.

Một người trong ban trực nhật luân phiên kiểm tra từng lớp đi vào nghiêm trang dạo qua một vòng, xét nét lựa ra mấy lỗi nhỏ, ghi lại rồi rời đi. Kết thúc

tiết tự học sáng sớm, giáo viên vật lý – thầy Tôn híp mắt đi vào.

Thầy Tôn, người phương Nam, mặc dù phát âm đầy tiếng quan thoại đặc trưng của người miền Nam, nhưng am hiểu vật lý cao trung rất thấu đáo, tự mình có một bộ phương pháp giảng dạy hay. Thế nhưng điều kiện tiên quyết đó là các học sinh không bị công lực thôi miên chẳng phân biệt được bằng trắc của ông ấy làm cho ngủ hết.

Công lực của bậc thầy thôi miên ở tuần lễ tựu trường đầu tiên đã thể hiện cao chót vót, một bài giảng phát ra phía dưới đã nằm rạp xuống, ngay cả Doãn Mạnh cố gắng mở to hai mắt nghiêm túc nghe giảng bài bậc này, đợi đến khi tan tiết, cô cảm thấy mặc dù mình trừng to mắt, nhưng đầu óc cũng đã ngủ rồi.

Tiếng chuông vang lên, thầy Tôn nắn vuốt một tá bài thi trong tay: “Tôi phát bài thi hôm qua của các em ra, làm đều như nhau. Hôm nay tôi dự định sau giờ học chọn đại biểu, các em có ai tự nguyện làm không?”

Không ai nói chuyện.

Doãn Mạnh tự mình cân nhắc, một chút mảnh vụn môn vật lý này của cô là không được rồi, cuối cùng bỏ đi ý niệm tự tiến cử trong đầu.

Thầy Tôn thấy không có ai tự tiến cử, có chút khó xử ho khan một cái: “Vậy thì tôi chỉ định!”

Nói xong ông ấy lật rào rào xấp bài thi kia, lấy ra một tờ đọc: “Doãn Mạnh.”

Doãn Mạnh ngẩn ra, đây là vận may gì vậy, một xấp bài thi lại rút ra cô.

“Ai là Doãn Mạnh?” Thầy Tôn nhìn quanh phòng học, Doãn Mạnh giơ tay, ông ấy quan sát một phen, tầm mắt lại trở về trên trang bài thi kia, “Oh, Doãn Mạnh. Lần này bài thi có thể làm không tốt, lần sau phải cố gắng thật tốt nhé. Em làm đại biểu môn như thế nào?”

“À? Cái đó.” Biết vật lý của cô không tốt còn để cho cô làm đại biểu môn, “Nhưng vật lý em không am hiểu lắm.”

Thầy Tôn cười thiện chí một tiếng: “Cũng vì bởi vì không tốt, nên mới cần chỗ cho sự cải tiến, làm đại biểu môn thì càng coi trọng môn học này hơn.”

“Vậy được rồi.” Nếu giáo viên đã nói như vậy, Doãn Mạnh ngoan ngoãn đồng ý.

“Vậy thì quyết định chọn em, tôi lại chọn thêm một người nữa.” Thầy Tôn lại lật bài thi, lần này ông ấy không có rút ra. Mà cầm vài tờ ở phía trên lên: “Lâm Kha.”

Lâm Kha bị gọi giật thót mình, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Có!”

Thầy Tôn cầm bài thi đưa cho cậu ta: “Lần này Lâm Kha thi tốt vô cùng, đứng nhất lớp, em có thể làm đại biểu môn không?”

Lâm Kha dường như còn có chút mơ hồ: “Hả?”

Cũng không biết là thầy Tôn thật sự không có nghe thấy hay là làm bộ như không nghe thấy: “Được, vậy thì hai người các em. Doãn Mạnh phát bài thi ra đi.”

Nói xong vỗ vỗ tay tan tiết, ném bài thi cho Doãn Mạnh, cầm sách đi ra khỏi phòng học.

Ủy viên thể dục có quan hệ tốt với Lâm Kha - Trịnh Gia Thạc từ hàng sau xông tới, vỗ bả vai Lâm Kha, nháy mắt: “Đại biểu môn vật lý, bài tập sau này trông cậy nhiều nhá!”

“Biến đi, đừng làm phiền tôi.” Bây giờ Lâm Kha mới tỉnh táo lại, đối với chuyện “được làm đại biểu môn” thật sự không quan tâm lắm, tùy tiện đuổi chân một cái, liền bị Doãn Mạnh ném cho một chồng bài thi, “Phát bài thi.”

Lâm Kha bị bài thi đập sững sốt, “Oh” một cái hai tay cầm bài thi, nhìn trộm phản ứng của Doãn Mạnh, lại thấy Doãn Mạnh lưu loát xoay người đi, để lại cho cậu ta một cái ốt.

Trần Tư Đình cũng tới giúp Doãn Mạnh phân cho cô bé một nửa, hai người tùy ý trò chuyện vài đề tài.

Đột nhiên Doãn Mạnh nhớ tới chuyện trường học bỏ túc, hỏi: “Cậu biết trường bỏ túc môn vật lý tốt nào không?”

Trần Tư Đình xoay bút, mắt to vụt sáng: “Cậu muốn đăng ký trường học bỏ túc?”

Doãn Mạnh ảo não: “Đúng vậy, tớ kém vật lý nhất, nếu như không bỏ túc ngay từ đầu, tớ sợ sau này càng ngày càng theo không kịp. Thế nào, cậu có muốn đăng ký với tớ không?”

Trần Tư Đình: “Vật lý thì tớ cũng tạm được, nhưng muốn đăng ký lớp hóa học. Sơ trung tớ đều học bỏ túc ở Ưu Học, cũng không tệ, nếu không cuối tuần này chúng ta cùng đi xem một chút?”

“Được!” Doãn Mạnh giòn thanh đáp, giơ ngón tay cái với Trần Tư Đình.

Chương 4

Editor: Cà Rốt Hồng

Thành tích của Thất Trung thành phố B và Trường trung học phụ thuộc thành phố A ngang hàng cùng đứng thứ nhất, không phải có núi dựa lớn nhất thành phố A, thì cũng là con ruot của chánh quyền Thành phố B, hàng năm chỉ ngân sách thỏa đáng, cơ sở thiết bị kiến trúc đương nhiên không kém, chỉ riêng lầu dạy học thì có năm tòa, trong đó sơ trung chiếm hai tòa, còn lại đều là cao trung. Thư viện đang được xây dựng ở bên trong, sân thể dục có đường chạy 400m cơ bản nhất, bên cạnh nhà thể dục có hồ bơi, sân đá banh sân bóng rổ cái gì cần có đều có.

Mà nhà ăn của Thất Trung cũng là chỗ thần kỳ, cửa sổ lớn toàn bộ tầng năm đều bằng thủy tinh trong suốt, từng dãy bàn ăn trông rất chỉnh tề, lúc không có ai ăn cơm sàn bóng loáng cũng có thể đi lên trượt băng, thoát nhìn tư thế kia đều là phô trương theo phong cách tây. Đối ngoại cũng lấy danh xưng đa dạng hóa phối hợp với khoa học dinh dưỡng, nhưng chỉ có học sinh thì vào mới biết có bao nhiêu lừa bịp.

Cà rốt sợi vị cá, thịt xào hành, rau cải thìa xào, mì nước sốt không mặn không lấy tiền, thịt bò khoai tây cũng thường có gừng cục trộn lẫn vào trong đó nguy trang thành khoai tây. Có lẽ trừ chút tạt xầu này ra, thức ăn trong nhà ăn Thất Trung cũng không phải là không vào miệng được, nhưng mà nếu muốn cải thiện thức ăn vậy thì nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.

Tiếp thu hết độc hại của phòng ăn xong, Doãn Manh bập môi uống hộp sữa tươi, xem từ đơn tiếng Anh mới vừa học trong giờ tiếng Anh, ngẩng đầu thấy Trần Tư Đình lôi kéo Lý Lộ đi tới: “Đừng xem sách nữa học bá! Buổi trưa hôm nay các câu lạc bộ bên đoàn chiêu tân (tuyển, chiêu mộ người mới), chúng ta đi xuống xem một chút nhé?”

Doãn Manh chớp chớp mắt: “Chiêu tân?”

“Câu thật là không để ý đến chuyện bên ngoài cửa sổ, chỉ lo chuyên tâm làm học bá thôi hà. Các câu lạc bộ bên đoàn chiêu tân, tục xưng là bách đoàn đại chiến.” Ủy viên văn nghệ - Lý Lộ vung hai tay giải thích, mở cửa sổ ra, chỉ ra bên ngoài, “Chiêu tân á!”

Doãn Manh nhìn theo đầu ngón tay của cô bé ngó ra ngoài, phát hiện sân thể dục trống trải thường ngày chẳng biết lúc nào các bàn học đã được chuyển tới chiếm hết, áp phích lớn lớn nhỏ nhỏ, thậm chí ở trong phòng học tầng ba cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Trên đường chạy đầu người nhốn nháo, dọn xong các câu lạc bộ lớn tiếng hét lớn: “Mô phòng Liên Hợp Quốc? Nghĩ muốn làm luật sư sao? Mau tới gia nhập Mô phỏng!”

“Câu lạc bộ biện luận câu lạc bộ luận, muốn có bản lĩnh khẩu chiến quần hùng các bạn học mau mau tới đây ah! Không đến hối hận ah! Đi qua đi ngang qua không nên bỏ qua!”

“Thường thức trà về tranh, ngâm thi tác đối. Câu lạc bộ Văn học chiêu tân đây!”

“Dance nhảy múa, Dance nhảy múa, câu lạc bộ Hip-hop!”

.

Náo nhiệt như thế!

Doãn Manh trừng mắt to: “Đi đi đi á! Đi xem một chút!”

Ba cô gái bịch bịch chạy xuống lầu, xông về sân thể dục.

Bởi vì toàn thành phố B dọc theo bờ biển, ảnh hưởng rất nhiều giáo dục phương Tây, chú trọng tư chất giáo dục, hoạt động phong phú của các câu lạc bộ đã thể hiện lên điểm này.

Kiếp trước Doãn Manh làm một trạch nữ chính hiệu, tuân theo quy tắc một đường thẳng hai điểm đi học về nhà, không dúi chết không ra khỏi cửa. Một câu lạc bộ cũng không tham gia, tương phản hoàn toàn với hai tiêu cô nương năng động Trần Tư Đình Lý Lộ.

Từ các bản áp phích quảng cáo, đến người đứng ở trên bàn giờ áp phích hô to, Doãn Manh dần dần bị loại nhiệt huyết thanh xuân trong sáng của các câu lạc bộ này cuốn hút.

“Thật nhiều câu lạc bộ á! Doãn Manh cậu muốn gia nhập cái nào?” Trần Tư Đình đếm trên đầu ngón tay, quả thật chọn hoa mắt rồi.

“Tớ? Tớ chưa nghĩ ra, xem một chút nữa đã. Cậu thì sao? Không phải cậu học sơ trung ở Thất Trung à, trước đây chưa gia nhập câu lạc bộ nào sao?” Doãn Manh hỏi lại.

Trần Tư Đình lắc đầu: “Tiết học lúc học sơ trung và cao trung không giống nhau, lúc đó tớ gia nhập câu lạc bộ đọc sách, nhưng bởi vì vấn đề thời gian hoạt động nên không thể nào đi.” Nói xong cô ấy chỉ về phía xa xa, quả nhiên là trông thấy bên cạnh câu lạc bộ Văn học có một áp phích không nhỏ, trên đó viết to ba chữ “Câu lạc bộ Đọc sách”. (Chỗ này tiếng bông có ba chữ thôi ^^!)

Lý Lộ nhún nhún vai: “Không nhìn ra Trần Tư Đình cậu thích đọc sách nhá. Tớ thì có lẽ tớ sẽ không gia nhập câu lạc bộ này.” Sở trường của Lý Lộ là vũ đạo, tóc dài búi vòng lên trên đỉnh đầu, thoát nhìn rất có mấy phần hơi thờ nghệ thuật, kì thực cũng là người không ngồi yên, nhanh mồm nhanh miệng.

Trần Tư Đình lúng túng: “Cũng không phải thế, lúc trước câu lạc bộ Đọc sách thu gom sách cũ của mấy khóa đã tốt nghiệp, gây dựng thành câu lạc bộ Đọc sách này. Chỉ có điều năm nay xây thư viện, thư viện xây xong, câu lạc bộ này có vẻ như làm việc vô bổ rồi, cũng không biết có thể giải tán hay không đấy.”

Lúc này, bỗng có một học trưởng phát truyền đơn đi tới. Người này mặc đồ hóa trang giống như đồ diễn kịch nói, trên đầu đội tóc giả vàng rực, khẽ cười một tiếng lại có chút anh tuấn sáng ngời: “Bạn học, có muốn gia nhập câu lạc bộ Chính kịch hay không!”

Anh ta là đang nói với người có dáng dấp xinh đẹp nhất - Trần Tư Đình, gương mặt tiểu cô nương đỏ lên, do dự cũng không do dự một giây, quay đầu về phía Đoàn Mạnh Lý Lộ nói: “Vây tớ đi sang bên kia xem một chút trước á!” Nói xong hoạt bát chạy theo anh trai nhỏ đó.

Hoa đào vượng như vậy! Thật là thanh xuân ah thanh xuân, Đoàn Mạnh chắc chắn.

“Thấy sắc quên nghĩa á!” Lý Lộ thờ dãi nói, quay đầu lại lôi kéo Đoàn Mạnh còn đang sững sờ, “Này hai ta đi dạo một vòng nhé?”

Đoàn Mạnh bị kéo dừng lại, “Được á, vậy hai ta đi đi!”

Cô mới vừa nghĩ tới! Lúc học cao trung hoa hậu lớp và một đàn anh vai gào cội trong câu lạc bộ Chính kịch yêu đương phân phân hợp hợp, lúc ấy đã thành sự kiện Phong Vân.

Không phải là Trần Tư Đình chứ! Chung chung là, cô nhớ chuyện này là bởi vì cô nàng hoa hậu lớp này là một kỳ nhân, thành tích chuyện yêu đương có thể tính từ trước năm lớp mười, mà một khi thất tình liền rớt xuống ngoài hai trăm danh lêu lổng. Bởi vì chuyện này, lúc thi tốt nghiệp trung học có thể nói là ào ào vũ bão, đoạn thời gian tiểu cô nương thất tình đó, người mẹ đơn thân của cô nàng ngày ngày phải kéo thân già tới nói chuyện cùng chủ nhiệm lớp.

Ghép khuôn mặt cao lãnh của cô nàng hoa hậu lớp kia cùng với Trần Tư Đình, Đoàn Mạnh cảm thấy cái nào cũng không phải chuyện đó rồi.

Chuyện này cứ lần quần trong đầu nên lúc Đoàn Mạnh bị Lý Lộ lôi kéo qua lại đi dạo mấy vòng vẫn đều đắm chìm trong đoạn ký ức này. Người bạn nhỏ Lý Lộ một mình riu rít vui vẻ nói: “Ồ! Cậu xem câu lạc bộ Anime bên kia kia! Là đang cosplay sao? Đi qua xem một chút.”

“Ồ kia! Xem xem bên kia kia, cái đó là câu lạc bộ gì?”

“Đợi chút, tớ thấy Mô phỏng liên hiệp hình như cũng thật thú vị.”

Đi qua đi lại một hồi, Đoàn Mạnh cũng còn chưa có thấy rõ tiêu đề của mấy câu lạc bộ, thì đã bị kéo chạy. Lực thích ứng của Lý Lộ cực mạnh, đã hoàn toàn xem xong hết những câu lạc bộ này muốn làm gì rồi.

“Cho nên? Cậu quyết định vào cái nào rồi à?” Đoàn Mạnh xoa xoa mồ hôi trên trán, trời tháng chín này thật là nóng, giữa trưa bị lôi kéo chạy khắp nơi trong đám người đúng là đủ mệt.

“Hờ? Tớ không gia nhập á. Lúc nào tớ nói muốn gia nhập.” Lý Lộ vô tội chớp chớp mắt.

“Hả? Tại sao? Vây cậu vừa chạy loạn một trận kia.” Về mặt Đoàn Mạnh 囧.

Lý Lộ vuốt vuốt đuôi ngựa: “Ha ha, thật ra thì tớ được vũ đoàn đặc biệt chiêu tuyển vào, xế chiều mỗi ngày tan giờ học phải đi tập luyện. Không có thời gian tham gia các câu lạc bộ á, cái nào cũng không thể đi.” Nói xong làm vẻ mặt khóc, đáng thương.

Đoàn Mạnh an ủi: “Không sao á. Tham gia câu lạc bộ cũng không phải là hứng thú yêu thích, kết bạn mới sao? Vũ đoàn của các cậu cũng có đạo lý giống như vậy, nhất định là có rất nhiều người bạn nhỏ chờ cậu đấy (´▽`)/.”

Lý Lộ xì một cái: “Tớ không có khó chịu, cậu an ủi tớ làm gì. Cậu muốn tham gia câu lạc bộ nào?”

Đoàn Mạnh bắn khoanh nói: “Tớ nào biết á, vừa rồi đều chọn đến hoa cả mắt.”

Lúc này một nam sinh mặt quen quen chạy tới vỗ Lý Lộ một cái: “Có phải ngày hôm qua bài tập số học rất nhiều đề bạn không có làm hay không? Thầy Tiết gọi bạn đấy!”

“A, hồngбет!” Lý Lộ vỗ đầu một cái, “Xong đời, ngày hôm qua tớ còn chưa có làm mấy câu còn lại, kết quả không cẩn thận nộp lên luôn rồi! Đoàn Mạnh cậu tự đi dạo một mình nhé tớ phải đi tìm thầy Tiết rồi.” Nói xong phát phát tay, vội vã chạy về phía dãy lầu phòng học.

Đoàn Mạnh và bạn học nam kia hai mặt nhìn nhau. Nam sinh này tên gì? Hình như là cái gì Sáng ấy? “Điền Sáng!”

Ủy viên thể dục Trịnh Gia Thạc đập bóng rổ đã giải đáp vấn đề này. Điền Sáng thấy bạn tốt gọi cậu ta, vừa sờ đầu, nhếch miệng cười một tiếng, “Đi trước hắc!”

“Bái bai!” Doãn Manh vẫy tay, lần này chỉ còn lại một mình cô. Lại nhìn xem đủ loại kiểu dáng áp phích quơ múa của các thành viên bên đoàn, cô lại chạy một vòng, trong tay bị chất đầy truyền đơn, vẫn chưa quyết định gia nhập câu lạc bộ nào.

Chuyện này, cô thoáng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thấy bên một góc có vài cái bàn không có nhiệt liệt sôi nổi như những chỗ khác, không có áp phích cũng không có truyền đơn.

Đến gần nhìn xem thì thấy phía trên tấm bảng dựng đứng, viết “Câu lạc bộ Liên Hợp Hội”.

Một học trưởng cột tóc đuôi ngựa, hai chân bắt chéo chơi điện thoại di động. Bên cạnh còn có một học tỷ đeo tai nghe, lật sách.

Doãn Manh hứng thú, vui vẻ đi tới. Cầm lên danh sách ghi danh để trên bàn, danh sách ghi danh trống không, phía trên một người cũng không có.

“Ghi danh?” Học tỷ đã tháo tai nghe xuống, nhìn cô.

Doãn Manh nhìn kỹ bảng biểu kia một chút, ngẩng đầu: “Câu lạc bộ Liên Hợp Hội là gì vậy ạ?”

Học tỷ lên tinh thần, dễ sách xuống thông giọng nói: “Câu lạc bộ Liên Hợp Hội, gọi tắt là Xã Liên. Về phần làm gì, nghe tên là có thể hiểu, dĩ nhiên là quản những chuyện trong hội đoàn, địa vị tương đương với Hội Học Sinh.”

“Xi!” Bên cạnh anh học trưởng kia cười đến nổi mắt kiếng cũng muốn rớt xuống, “Vũ Tục, cậu thật đúng là khoác lác mà không biết ngượng, vì lừa gạt học sinh mới cái gì cũng nói được.”

Học tỷ Vũ Tục một cước giẫm lên chân học trưởng kia, học trưởng ah kêu lên một tiếng, càng ra sức phá: “Em đừng nghe cô ấy nói càn, thật ra câu lạc bộ này của bọn anh, chính là từ trong các câu lạc bộ đoàn lập ra không được ăn uống mà còn. Umh umh umh!”

Học tỷ Vũ Tục bùm miệng học trưởng lại, biện bạch nói: “Đừng để ý đến anh ấy, cái thứ người đen nói thành trắng, chết nói thành sống này. Tôi gia nhập với Xã Liên của anh chị đi, có thể chơi có thể học được nhiều kiến thức.”

“Được!” Doãn Manh lên tiếng, sáng khoái cầm bút trên bàn lên ghi tên của mình vào hàng đầu tiên của tờ giấy báo danh.

Vũ Tục sừng sờ, hiển nhiên không ngờ cứ như vậy mà lừa được học sinh mới này gia nhập vào. Phần lớn học sinh mới thấy nơi này vắng lạnh, ngay cả đi dạo cũng không đi về phía này, cô em này cũng là người kỳ quái. Nhưng mà câu lạc bộ của bọn họ, vốn chính là nơi tụ tập một đám người kỳ quái nhất toàn trường rồi.

Cô ấy nhận lấy giấy báo danh, đọc thăm: “Học muội em tên là Doãn Manh đúng không?”

“Ô! Tuyển được một người ah ~ hôm nay chỉ tới đây thôi, chúng ta về nào!” Học trưởng đuổi lưng một cái, khiêng cái bàn chạy về phía dãy lầu phòng học.

Vũ Tục bùm mặt, thật giống như là không thấy sẽ không mất thể diện: “Chúng ta hoạt động ở dưới đất phòng học tầng một, đi theo anh chị nào, trước tiên dẫn em đi xem câu lạc bộ một chút.”

Doãn Manh chỉ vào cái bàn: “Chúng ta không dọn bàn ạ?”

“Không cần chúng ta trông nom á, dưới lầu có một đám cu li rồi! Cu li rồi rãnh trừ dọn bàn không còn chuyện khác làm.” Vũ Tục bổ sung.

Nói tiếp nửa lời nói của cô ấy giống như là có sự ăn ý, người học trưởng lúc trước kia dẫn theo mấy nam sinh cao cao thấp thấp, đi như chạy tới đây, một người một cái, ngay tức khắc không còn cái bàn nào nữa.

Doãn Manh: thì ra nam sinh cao trung cũng thân sĩ như vậy! ~ _ ~

Vũ Tục dẫn theo Doãn Manh đi tới dãy lầu C. Doãn Manh học ở dãy lầu A, mà cao tam (lớp 12) bọn họ thì học ở dãy lầu C.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Nếu bàn về lịch sử lâu đời, đương nhiên lực lượng cao trung của Thất Trung đông đảo nhất, thậm chí là nó ngang hàng với trường trung học phụ thuộc thành phố A. Bởi vì lúc thành phố B còn chưa được gọi là thành phố B, thì sớm đã có Thất Trung trước đó rồi.

Nhưng một trường học truyền thống trứ danh như thế này, kể từ khi vị hiệu trưởng già không có chí tiến thủ quản lý không có hiệu quả đã kéo một chiếc xe đẩy nhỏ về hưu về sau, vị hiệu trưởng hải ngoại mới mang theo tư tưởng trào lưu tư chất giáo dục mới tràn vào như vậy chẳng những học sinh có cá tính khác nhau, giáo viên cũng không giống người trong trường học bình thường.

“Vinh quang học tập chỉ có thể học ra kẻ ngu ah!” Còn đây là danh ngôn tràn đầy trào lưu tư tưởng mới của vị hiệu trưởng mới, ông ưỡn vung tay lên, đầu tiên là đóng hồng chương (mộc đồ) lên “Phát triển đoàn thể”. Giao quyền to vào trong tay học sinh, cấp phát không ít phòng học bỏ trống cho các câu lạc bộ đoàn thể, thậm chí đôi buổi tự học vào buổi chiều thứ tư thành hoạt động đoàn thể, để bày tỏ ủng hộ của mình.

Chủ trương này, thật sự đã khai thác được lực lượng mới trời dấy của cả sân trường. Thì ra câu lạc bộ không có treo tên hiệu vậy mà thật sự đang hoạt động, đến mức lúc bọn Đoàn Mạnh nhập học một năm này đã đạt đến đỉnh cao.

Chính là bởi vì có cất nhắc cổ vũ như vậy, nên mới có câu lạc bộ Liên Hợp Hội bây giờ. Một không chịu sự quản lý của đảng đoàn, hội học sinh, hai tiếp nhận quyền lực hoạch định của hiệu trưởng đặc phê cho câu lạc bộ, chưa từng dùng phương hướng bù nhìn cùng hội học sinh địa vị thực quyền ngang nhau. Vậy mà hôm nay, đây vẫn chỉ là mệnh lệnh cứng rắn của hiệu trưởng ban xuống, có như vậy mấy người cao tam quý quái không may mới bị buộc lệnh đón người mà thôi.

Hơn nữa tổng cộng cũng không có mấy người. Nhìn tốp năm tốp ba nam sinh các câu lạc bộ khác đi ra cửa giúp đỡ. Vũ học tỷ có chút quần bách nói: “Cao tam các anh chị học tập khẩn trương, có thể đến ngày cuối cùng mới đón tiếp các em được.”

Doãn Mạnh gật đầu một cái, ngẩng đầu nhìn phòng chiếu nhỏ trước mặt. Ở giữa đặt một hàng ghế gỗ màu đỏ còn trang bị thêm một cái bàn, hoàn toàn khác biệt với ghế và bàn học trong phòng học của cô.

Ngay trước mặt là một cái máy chiếu ppt màn ảnh lớn.

Bên cánh đông đặt một cái bàn hội nghị dài, kèm theo ghế xoay, đó gọi là người ở trên cao; cánh tây hai hàng giá sách dán tường sơn đỏ, trống trải không có mấy cuốn sách, cả câu lạc bộ đều mới toanh, vừa nhìn thì biết rõ là vừa bố trí.

Vũ Tục học tỷ nhìn đồng hồ đeo tay một cái, lấy ra một chùm chìa khóa đưa cho Doãn Mạnh: “Anh chị sắp bắt đầu thi môn vật lý rồi. Cái này là toàn bộ chìa khóa phòng của câu lạc bộ, hiện tại em coi như là người phụ trách các em năm nhất cao trung rồi, nhiệm vụ chiều tân liền giao cho em á ~”

Học trưởng đang đứng ở cửa cũng phát phát tay theo, hai người nghênh ngang rời đi.

Doãn Mạnh nhìn chùm chìa khóa bị cứng rắn nhét vào trong tay, giương mắt mà nhìn bóng lưng hai người rời đi.

Tại sao lúc này đi rồi?

Nháo ra loại gì đây, rốt cuộc cô gia nhập cái câu lạc bộ quái quỷ gì thế này! Ngắt! (ノ'□')ノ ㄣ┐┐┐

Doãn Mạnh xoay vòng mấy vòng, kéo một cái ghế xoay ra ngồi xuống bắt đầu xoay quanh, nhìn câu lạc bộ trống rỗng, cảm thấy đầu có chút đau.

Cô đây là bị hố rồi ư?

Là bị hố rồi?

Cô đây là? Có thêm một chỗ có thể tự học? Chờ một chút cô tuyệt đối là bị bẫy rồi!

“Đất đất.”

Trong hành lang truyền đến mấy tiếng bước chân lẹp xẹp. Xen lẫn với tiếng nói chuyện huyên náo với nhau cùng với tiếng quần áo sột soạt.

Mấy tiếng gõ cửa “Cốc cốc” ở bên cạnh, tiếng của vật nặng rơi xuống đất.

Ngay sau đó một tiếng oán trách ở sát vách vang lên: “Ồi này này! Hội trưởng!”

“Sách này của chúng ta quá nhiều hoàn toàn không có cách nào đặt xuống, chị xem cái chỗ nhỏ xíu tồi tàn như vậy, ngay cả giá sách cũng không có!”

“Đúng vậy, chẳng lẽ chất đống toàn bộ lên trên bàn sao?”

“Hiệu trưởng cho nhóm chúng ta phòng học cũng quá nhỏ rồi! Đây không phải là phòng chứa đồ lặt vặt sao?”

Oán trách luyên thuyên, cuối cùng hội trưởng kia “Khụ khụ” một tiếng tổng kết lại nói: “Trước để xuống rồi lại nói.”

Tiếng mở cửa đóng cửa nặng nề lách cách vang dội, Doãn Mạnh nắm chặt cái chìa khóa trong tay, nhếch miệng, nghĩ thầm các người đã yên tâm giao cho tôi, thì cái phòng học này sẽ do tôi quản.

Cô lập tức mở cửa ra, quay về phía đám người chờ bên ngoài nói: “Các bạn là câu lạc bộ gì vậy? Chỗ không đủ thì dùng của chúng tôi đi!”

Hội trưởng là một nữ sinh to con đeo mắt kiếng, phía sau một nhóm người trùng trùng điệp điệp đi theo. Cô ấy sùng sốt một chút: “À? Chúng tôi là câu lạc bộ Anime, nhưng mà làm như vậy được không.”

Doãn Manh lập tức nói: “Đương nhiên rồi, câu lạc bộ của chúng tôi cũng không có ai.”

Một nam sinh khác nói: “Vậy nếu không chúng ta để ở phòng của bạn ấy trước, sau đó lại đi xin một cái phòng học lớn hơn một chút là được?”

Hội trưởng phân vân một chút, gật đầu: “Vậy thật cảm ơn bạn nhé! Phiền toái như vậy.”

Doãn Manh không ngừng lắc đầu: “Đến đây đi đến đây đi ~ dù sao ở đây cũng trống không không có dùng đến.”

Một nhóm người nhón nha nhón nháo đi vào, lăm bằm! Mẹ nó tại sao phòng của câu lạc bộ các cậu lại lớn như vậy!”, “Mẹ nó còn có cả bàn hội nghị!” Cứ như thế, câu lạc bộ to như vậy lập tức có nhân khí.

Hội trưởng kia chỉ huy để cho bọn họ xếp từng cuốn sách manga lên trên giá sách.

Trong đám người hỗn độn bỗng dưng Doãn Manh trông thấy một bóng người quen thuộc: “Lâm Kha?”

Cậu nhóc lùn vẻ mặt miễn cưỡng xoay người: “Oh, Doãn Manh.”

“Cậu là người của câu lạc bộ Anime?” Doãn Manh hứng thú quan sát.

Hội trưởng nói tiếp: “Ồ các cậu quen nhau?”

“Ừ bàn trước sau!” Doãn Manh gật đầu.

“A, như vậy à. Sơ trung Lâm Kha đã là người của câu lạc bộ chúng tôi rồi, dự định làm hội trưởng đấy!” Nữ Hội trưởng vỗ vỗ bả vai Lâm Kha, rất nhiệt tình nói: “Tôi là Vương Linh Khiết cao nhị ban nhất, rất hân hạnh được quen biết bạn ~”

Doãn Manh gật đầu, thuận tiện giới thiệu một chút về mình.

“Nói trở lại, câu lạc bộ của các cậu là gì vậy? Sao trông không thế này.” Vương Linh Khiết chỉ từng cái bàn.

Doãn Manh: “Chúng tôi à, câu lạc bộ Liên Hợp Hội.” Cô còn có chút chưa thích ứng mình đã trở thành thành viên của Xã Liên nhanh như vậy = _ =.

“Hà?” Vương Linh Khiết giống như bưng tỉnh gật đầu một cái, “Không trách được ah, câu lạc bộ hiệu trưởng mới phân phối. Chỉ có điều học trường học tỷ của cậu đâu? Sao chỉ có một mình cậu vậy.”

Doãn Manh lại nhếch miệng cười một tiếng: “Đi thi rồi~ hình như học sinh mới chỉ có một mình tôi.”

“Tôi nói nhé! Đã nói để cho cao tam tiếp quản hoàn toàn chính là ông chủ vút đi ah, cái phòng hoạt động lớn như vậy lại trống không ah! Tôi còn có thể xem phim, ô cái máy chiếu này.” Vương Linh Khiết mắt lấp lánh chạy lên, bắt đầu lục lọi các dụng cụ máy chiếu trên bục.

“Reng reng reng~”

Tiếng chuông chuẩn bị vào lớp vang lên, một đám người tùm năm tùm ba chạy ra cửa, chào tạm biệt với nhau. Học tỷ Vương Linh Khiết cũng lôi kéo một học muội: “Đi trước! Hôm nào gặp, câu lạc bộ Anime của chúng tôi hoạt động mỗi ngày, hiện tại thể này được rồi, đến lúc đó còn có thể mượn máy chiếu của các bạn để chiếu phim!” Phất tay một cái đi mất.

Doãn Manh nhìn lên cậu nhóc ra vẻ khóc chen vòng lên trước mặt, nhún vai một cái đi lên cầu thang.

Cô hoàn toàn không ngờ tới, cũng bởi vì cô nhất thời xúc động. Vài năm sau khi bọn họ tốt nghiệp, các câu lạc bộ đoàn thể ở Thất Trung vẫn còn noi theo truyền thống “Câu lạc bộ Anime liên kết với Xã Liên” như vậy.

Nói thế nào ấy nhỉ, cái này gọi là, “Từ cổ chí kim Xã Liên và câu lạc bộ Anime là người một nhà.”

Không sai, từ cổ này chính là cổ xưa, chính là từ nơi xa xưa của cô truyền đến.

Chỉ có điều đây cũng là chuyện hiện tại cô hoàn toàn không nghĩ tới.

Từ phòng hoạt động dưới đất đi lên hai người vừa đi lên cầu thang hai bên chẳng nói gì.

“Này!” Nhóc lãnh khốc mất hứng.

“Cái gì!” Doãn Manh liếc mắt, người này đối với cô thật là quái lạ, lúc lạnh lúc nóng, để ý đến cậu ta thì rất cuồng nhiệt, không để ý tới cậu ta thì lại mất hứng. Rõ ràng lúc trước nếu không phải là nhờ cô, thì cậu ta sẽ bị thầy giáo phê bình chết rồi ư!

“Thầy Tôn nói cậu cùng với tôi đi văn phòng nhận sách bài tập vật lý trước.” Lâm Kha buông mắt xuống, nhìn cũng không nhìn Doãn Manh một cái.

Đi lên cầu thang thật nhanh, Doãn Manh đã đứng ở trên bậc thang tầng năm kêu to: “Cậu có ý hờ! Văn phòng ở tầng một, mới vừa rồi cậu không nói, tôi cũng đã lên tới đây!”

Lâm Kha có lý do tương đương: “Ai bảo cậu vừa rồi chạy nhanh như vậy! Lại không để ý tới tôi. Hơn nữa tôi cũng cùng theo lên rồi, cậu còn nói cái gì!”

Doãn Manh tức giận chạy xuống: “Hừ, ai bảo chân người nào đó ngắn.”

“Hừm, đúng nhỉ. Ngắn hơn nữa cũng không bằng mức độ hẹp hòi của người nào đó há.” Lâm Kha dừng lại một chút phun ra một câu, “Rèn luyện một chút chết sao.”

Loại đối thoại ngây thơ không giải thích được này có lẽ muốn bắt đầu. Doãn Manh rất muốn ngậm miệng lại, nhưng khi nhìn thấy Lâm Kha mơ hồ lộ ra vẻ mặt giễu cợt, thì hoàn toàn không dừng lại được.

“Ngày ngày rèn luyện cũng không thấy cậu dài cao bao nhiêu ah.” Đời trước thế nào mà cô không cảm thấy Lâm Kha hèn như vậy. Doãn Manh đạp lên cầu thang bịch bịch bịch, tức giận vượt qua Lâm Kha vốn đang ở dưới bậc thang cô đang đứng.

Lúc này Lâm Kha đứng phía trên cô, mắt nhìn xuống hiệu quả càng thêm tăng mạnh mũi cậu ta hừ một cái khinh thường: “Vậy cũng tốt hơn người nhỏ mà có khuôn mặt bự ah.”

Mẹ kiếp! Doãn Manh thiếu chút nữa té lộn nhào.

Cô đi học sớm so với bạn học cùng lớp nhỏ hơn một tuổi, bởi vì vóc dáng lùn nên đầu có vẻ tương đối lớn. Nhưng không phải là đầu lớn! Chỉ là có vẻ thôi!

Có vẻ!

Mặt Lâm Kha kia dường như chỉ bằng bàn tay phụ nữ thì có vậy mà dám nói tới mặt cô! Rốt cuộc là có thù oán gì với cô!

Bình tĩnh, bình tĩnh, quyết không thể để cho cậu ta nhìn ra cô bị công kích đến đau tim, giận đến đỉnh đầu bốc khói.

Doãn Manh quay đầu lại, quét mắt qua lại toàn thân Lâm Kha một lượt, tìm kiếm điểm công kích.

Thế nhưng hình như trừ lùn ra, không có gì có thể công kích. Hơn nữa điểm lùn này cô công kích qua lại nhiều lần cũng không xù lông, không có nhiều tác dụng. Chỉ là, có lúc, công kích khuyết điểm của đối phương cũng không phải là phản kích hoàn mỹ nhất.

Doãn Manh nheo mắt lại, nhe răng cười một tiếng: “Cả lớp có nhiều nữ sinh như vậy, làm sao cậu chỉ nhớ sinh nhật của tôi vậy!”

Công kích này quả nhiên hữu hiệu, nhìn như chẳng ra sao lại ngoài dự tính là điểm đâm chọc được Lâm Kha này. Coi như cậu ta toàn lực khắc chế, vẫn có thể từ vẻ mặt nhìn ra được dấu vết thoáng cứng ngắc, ít hoặc nhiều cũng mất trận tuyến.

“Cậu tự mình đa tình à!”

Trong lòng Doãn Manh mừng rỡ: “Tôi nói cái gì sao?” Nói xong nhanh như chớp chạy xuống lầu.

Trong hành lang vang vọng tiếng của một cậu nhóc “Hả?”.

Đi một đoạn bỏ xa Lâm Kha Doãn Manh mới phát giác ra không đúng, thế nào mà chỉ số thông minh của cô lại rớt xuống như cô nhóc học sinh trung học truy đuổi đùa giỡn trên chóc vậy!

Đề tài bị dẫn ra xa, cùng một đứa trẻ nghiêm túc phân cao thấp chính là cô ấu trĩ rồi!

Suy nghĩ như vậy, Doãn Manh mặt mày hớn hờ quay đầu lại, ưỡn mặt thân thiện sang, giống như là dỗ con nít kéo Lâm Kha lại: “Ôi, cậu tức cái gì ah ~ tôi thích cậu còn không được nữa là~”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Lúc Doãn Manh và Lâm Kha nhận bài tập vật lý về đến phòng học, cách tiếng chuông vào học vẫn còn một khoản thời gian.

Phân phát xong, Doãn Manh nhìn thấy Trần Tư Đình đã sớm ngồi ở chỗ ngồi chớp mắt to nhìn cô, giống như đợi cô thật lâu rồi: “Nè! Buổi trưa cậu đi đâu vậy? Tớ chờ cậu thật lâu.”

Doãn Manh: rõ ràng cậu là người vứt bỏ tớ trước mà ()

“Tớ gia nhập Xã Liên á, sau đó cùng với Lâm Kha đi văn phòng nhận bài tập vật lý.”

“Xã Liên à Tớ cũng không rõ lắm~ nghe nói là mới lập.” Trần Tư Đình nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên hưng phấn nói: “À này, cậu thấy hội trường câu lạc bộ Chính kịch đó như thế nào?”

Đầu đội tóc giả, mặt trang điểm lờ lợc tôi làm sao mà biết được á.Trần Doãn Manh chảy vạch đen, ngoài miệng lại nói: “Hình như cũng thành thật, tớ không thấy rõ, hẳn là đẹp trai!” Nói xong gật đầu thật mạnh, lúc này Lý Lộ chạy tới.

“Tư Đình như thế nào như thế nào?” Đóm lửa bát quái nhỏ cũng sắp toát ra khỏi hốc mắt của cô bé, “Phát triển như thế nào!”

“Anh ấy gọi là Tô Hàng, ban bốn cao nhì!” Tư Đình bĩu môi, nhìn Doãn Manh, “Vẫn là Lộ Lộ thương tớ.”

Doãn Manh bật cười, làm ra vẻ ghét bỏ: “Làm lão bà của tớ tớ liền thương cậu ~”

Tư Đình lập tức vào vai cô vợ nhỏ sấp tới bắt đầu gọi lão công. Ở góc độ của Doãn Manh hoàn toàn không nhìn thấy một hàng nam sinh phía sau đều nhìn sang bên này, thì ra nam sinh cao trung lại sớm thành thực như vậy!

Quả nhiên nữ sinh xinh đẹp tới chỗ nào cũng được người thích.

Loli quá lứa Doãn Manh đột nhiên phát hiện trong lòng bất đồng, chú ý tới rất nhiều chuyện trước kia hoàn toàn không có chú ý tới. Mắt cười giống như trăng rằm, cô không khỏi có chút hứng thú trêu chọc trẻ con: “Nàng thấy sắc quên nghĩa như vậy, ta làm sao thu nàng được. Ta có hậu cung giai lệ rồi, không thiếu một mình nàng.”

Con mắt Trần Tư Đình tròn tròn, lập tức phản ứng kịp: “Ồ đâu, ta sẽ đọc chết tất cả các nàng ấy!”

Doãn Manh bèn túm lấy Lý Lộ nói: “Hậu cung.” Quay đầu, cô bắt đầu sàng chọn người chịu tội thay, Trần Tư Đình tròn to cặp mắt chờ xem cô làm thế nào thu lại cục diện.

Doãn Manh tròn mắt xoay động, đầu ngón tay trắng tấp chỉ về phía người bị cưỡng bức lao động phát bài tập vật lý - Lâm Kha: “Giai lệ!”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!” Tư Đình vui đầu cười to, cười đến mức nước mắt sắp chảy ra luôn. Bên cạnh mấy bạn học nghe được cũng rồi rít không kèm được cười.

Doãn Manh đắc ý nói: “Ta không có nói đùa, xem bộ dạng nàng đẹp như vậy, trăm miễn cưỡng thu nàng vào hậu cung, ban tên Ba Ngàn! Tuân theo cát ngôn (lời nói may mắn), hậu cung ba ngàn mỹ nữ!”

Trần Tư Đình vung cái váy không tồn tại lên, háng giọng nói: “Nô tỳ tiếp chỉ!”

Lâm Kha bên kia mới phản ứng được: “Ai là ba ngàn mỹ nữ của cậu hả!”

Trần Tư Đình chớp chớp mắt: “Ngươi là Giai Lệ, ta mới là Ba Ngàn á.”

Bên cạnh vẫn cười, Trịnh Gia Thạc tới đây đâm chọc Lâm Kha, khều ngón tay cái: “Được nhá anh em, chỉ một lát không gặp mà đã lòi ra một lão công rồi.”

Lâm Kha toét miệng cười đập cậu ta mấy đập, “Lắm mồm chết cậu!”

Trịnh Gia Thạc khoa trương ui da ui da chạy, diễn về mặt hợp lý.

Cô Cơ dạy môn tiếng Anh ôm một quyển sách tiếng Anh giẫm giày cao gót đi vào: “Ồ, chuyện gì cười vui vẻ như vậy! Nói ra để tôi cũng vui một chút ah!” Bút bi chuyển một cái, vừa vặn kéo lại Trịnh Gia Thạc chưa kịp chạy trốn.

Cô Cơ vừa hợp thời vừa đẹp, dùng khả năng quan sát của Doãn Manh cũng được coi là mỹ nữ.

Trịnh Gia Thạc nhìn cô giáo cao gầy da mặt dày đỏ lên, úp úp mở mở nói: “Vừa rồi Doãn Manh thu hậu cung ba ngàn mỹ nữ.”

Cả lớp cười phá lên.

Doãn Manh liếc mắt, khả năng ứng biến của nam sinh cao trung đều vụng về như vậy sao!

Cô Cơ rất vui gật đầu một cái, ưu nhã che miệng cười một tiếng: “Rất tốt, mời dùng Anh ngữ nói lại một lần.”

“shou(một lần)gong(bốn lần)tn.”

Tiếng cười điên cuồng tưởng chừng như lật tung trần nhà. Trong hành lang quanh quẩn tiếng nhốn nháo của lớp 7 cao nhất, còn có các bạn học lớp bên cạnh vội vàng vào học ngó dáo dác, tò mò muốn xem xảy ra chuyện gì.

Lâm Kha rất muốn nhanh đi lên mở cái hộp sọ của Trịnh Gia Thạc ra rồi, cô Cơ lại đứng lên nghiêm trang biểu dương: “Rất tốt rất tốt.”

Doãn Manh thật sâu cảm thấy hình tượng lần này thật xấu hổ không dám nhìn thẳng. Rốt cuộc thế nào lại phát triển thành như vậy ah.

Đầu thu hoàng hôn tới cũng không muộn, từng đóa mây hồng có vài phần giống như kẹo đường, trầm bổng chậm rãi di chuyển. Thiếu nữ cột tóc đuôi ngựa khẽ ngậm nga bước chân khoan khoái nện bước nhỏ đi ra khỏi xe điện ngầm, cùng đám người hối hả vội vàng vàng hoàn toàn khác biệt.

Muốn làm bá chủ học đường đây cũng không phải là nói ngoài miệng, sau khi Doãn Manh giao câu lạc bộ cho Vương Khiết Linh xong, liền đeo cặp sách lên về nhà. “Ken két” một tiếng, đẩy cửa nhà ra, Doãn Manh có chút kinh ngạc thấy phòng khách đèn đuốc sáng choang.

“Đã về rồi.” Ba Doãn đeo kính lão cầm tờ báo quạt, đứng lên gọi con gái, “Mau tới đây ăn chút cá hồ chiên này, mẹ con còn làm thịt viên chiên.”

“Dạ, được ạ, cảm ơn ba. Hôm nay ba mẹ xong việc trở về sớm sao!”

Mẹ Doãn từ trong phòng bếp đi ra dùng tạp dề lau hai tay, vẻ mặt vui sướng: “Ba con rút cuộc nghe ý kiến của mẹ, tuyển người trông coi rồi. Về sau chúng ta có thể buông lỏng một chút, làm đồng sự trưởng thành nhân rồi.”

Ba Doãn hừ một tiếng: “Em chờ xem nghe lời em có kết quả tốt gì.”

Mẹ Doãn tranh luận: “Anh biết, nhà người ta làm lớn cũng đều tuyển người không.”

“Thịt viên ăn ngon thật á! Mẹ tay nghề của mẹ thật tốt, tiếc là người già không ăn được!” Doãn Manh dùng đũa gấp thịt viên cho một trong hai người bọn họ chặn miệng lại.

“Ăn ngon à, ăn ngon thì mỗi ngày mẹ làm cho con ăn.” Mẹ Doãn lập tức bị chuyển đề tài thành công, bình thường con gái rất ít làm nũng với bà như vậy. Mà bà lại là một phụ nữ thích thể hiện cảm xúc, lúc trước đối mặt với con gái tính tình có chút cổ quái luôn không biết nói gì. Hiện tại có đề tài lập tức thật cao hứng.

Doãn Manh cười hi hi: “Cũng không thể làm mỗi ngày á, làm mỗi ngày con ăn đến mập phì thì sao. Ba bụng của ba cũng lớn như vậy phải giảm cân một chút rồi!”

Ba Doãn vuốt bụng bia, cười ha hả: “Không cần, ba của con không coi là mập.”

“Còn không mập? Con nghe nói bụng to dễ bị bệnh, cái gì mà gan nhiễm mỡ, cao huyết áp, bệnh tiểu đường.” Doãn Manh vạch ngón tay đếm, cô còn nhớ rõ các loại bệnh đời trước ba cô mắc phải lúc về già ah, cần phải làm cho ông coi trọng vấn đề này.

Ba Doãn thích mềm không thích cứng, làm nũng ăn vạ là lợi khí lớn nhất. Tính tình Mẹ Doãn cứng rắn hơn ba Doãn, xương sườn mềm duy nhất chính là con gái, nếu không phải khi đó còn có Doãn Manh tuổi còn quá nhỏ, thời điểm hai người đối nghịch thiếu chút nữa ly hôn.

Nhân phẩm của Doãn Manh sau khi trùng sinh đã sớm roi mắt rồi, da mặt cũng sớm bị mài dũa không còn. Muốn làm ra vẻ yêu thích cái này dễ như trở bàn tay, một nhà ba người ít có khi hoà thuận vui vẻ cùng ăn cơm.

Doãn Manh lú lú kể lại chuyện lý thú trong trường học, chọc cho Nhị lão cười không ngừng.

Ăn cơm tối dọn dẹp xong xuôi, Doãn Manh liền trở về phòng của mình làm bài tập.

Chuông điện thoại di động reo lên, cô cầm lên. Hiện tại ở niên đại này các máy móc trí năng còn chưa có phát triển, lưu hành nhất chính là hệ điều hành Symbian, lên mạng xem tiểu thuyết gì đó hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhà Doãn Manh có wifi, cúi đầu nhìn thấy trong group QQ phiên bản cũ của trường lúc này vẫn còn đang lưu hành có mấy tin nhắn mới.

“Lý Lộ mời thêm bạn làm bạn tốt.”

“Trần Tư Đình *fighting! Mời thêm bạn làm bạn tốt.”

.

Khả năng là bởi vì vừa ra mắt trong group, nên mới để cho mọi người đều biết đến Doãn Manh. Có ví dụ như thế liền có một vài bạn học cùng lớp

không quá quen thân thêm cô làm bạn tốt. Sau khi đồng ý từng cái một, Doãn Manh nổi lên hứng thú, trước đó cô quên mất còn có vụ này, bây giờ được nhắc nhở, ấn xuống danh sách bạn tốt phía dưới, lướt qua tên bạn học trong trường.

Phần lớn đều là một số chuyện thường ngày của học sinh, đủ loại hình tự chụp còn chưa có quét qua mảnh đất thuần túy này. Lúc này tin tức trong trường còn chưa đến mức đi tới truy đuổi nữ thần, quyến rũ con nhà giàu đẹp trai linh tinh, mà thật sự chỉ là mạng lưới liên lạc đơn thuần của tất cả học sinh trong trường.

Doãn Manh cũng là lên cao trung mới đăng ký, vốn cũng không có cần dùng gì, trừ yên lặng xem lên người khác vẫn để đó không dùng.

Tăng thêm bạn tốt nhìn trực diện không khỏi làm cho cô cảm nhận được cảm giác phong phú.

“Leng keng.”

“Lâm Kha – Gọi tôi là học thần mời thêm bạn làm bạn tốt.”

Doãn Manh định bụng cậu ta sẽ khinh khỉnh nhìn mình bằng nửa con mắt, cô còn tưởng rằng cậu ta sẽ giận dữ sẽ không thêm cô, không ngờ cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi !

Suy nghĩ một chút, Doãn Manh nhấn đồng ý.

Lại thêm một cái chú thích: Lâm Giai Lệ.

Cắt một đoạn hình ảnh rồi gửi đến cho cậu ta, gửi xong Doãn Manh hài lòng mở bài tập tiếng Anh ra, thoáng qua một hồi nghĩ lại cảm thấy mình thật ngây thơ.

Cầm điện thoại di động lên lại thấy một trận tin nhắn vù vù gửi đến, cầm lên xem, không thể ngờ là Lâm Kha lại hồi âm một cái hình ảnh!

Chú thích cho Doãn Manh là: hoàng thượng.

Như vậy là chấp nhận? Cô nhếch miệng cười một tiếng, tắt di động đặt ở bên giường, mở bài tập tiếng Anh ra.

Mới vừa viết chọn được năm câu, điện thoại di động lại rung lên ong ong, Doãn Manh liếc mắt, nghĩ thầm đây là có đề cho cô học bài hay không!

Cầm điện thoại lên, phát hiện là Trần Tư Đình gọi tới: Ngày mai cậu có rảnh không? Chúng ta đi Ưu Học đăng ký lớp đi, cuối tuần có thể sẽ phải bắt đầu đi học!

Hôm nay là thứ sáu, Doãn Manh lật lịch xem mới phát hiện, bất tri bất giác đã qua một tuần rồi!

Ở trường học nghe giảng, tan lớp về nhà tự học, toàn bộ tinh lực của cô dùng hết vào đây, trong cuộc sống một khi chuyên chú vào một chuyện gì, thời gian sẽ trôi qua rất là nhanh.

Doãn Manh vội hồi âm: Được, vậy chín giờ sáng ngày mai chúng ta gặp ở đầu đường XX đi!

Trần Tư Đình: Được! Gọi Lý Lộ không?

Doãn Manh: Chủ nhật vũ đoàn của cậu ấy tập luyện, hơn nữa hình như cậu ấy không muốn đăng ký lớp

Trần Tư Đình: o-o Được rồi, vậy thì hai chúng ta đi thôi ~ thiếp thân cáo lui!

Doãn Manh: Bình thân.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: Cà Rốt Hồng -

Ưu Học là nơi phụ đạo ngoại khóa chất lượng dành cho học sinh sơ trung cao trung, thương hiệu đã trở thành nơi phụ đạo ngoại khóa rất tin cậy của phụ huynh và học sinh ở thành phố B thậm chí là trong phạm vi cả nước.

Là một tổ chức dạy học chuyên phụ đạo ngoại khóa, dĩ nhiên ở các nơi trong thành phố B đều có trường điểm, nên áp dụng chính là hình thức kinh doanh trực tiếp. Học sinh không chỉ có thể lựa chọn muốn học môn nào, hơn nữa cứ mỗi loại môn học còn có thể lựa chọn giờ lên lớp và địa điểm học.

Nói thật, nhà của Doãn Manh và Trần Tư Đình cũng không gần, một người ở phía Bắc Thất Trung, một người ở Tây Nam Thất Trung, nhưng cô bé cố chấp cao trung phải dính chung ở một chỗ, cũng không phải nhân tố có thuận tiện hay không thuận tiện này có thể quyết định.

Khi Doãn Manh đứng ở phía dưới cầu vượt, nhìn thấy Trần Tư Đình từ chiếc xe to của nhà cô bé nhảy xuống vẫy tay với cô, cô lại cảm thán lần nữa một cái Thất Trung không chỉ có nam thần ở khắp nơi, mà cũng có nữ thần khắp nơi.

Bởi vì bạn vĩnh viễn không biết lớp các bạn trừ phần trắng bảng đen thì quét rác dưới đất ra một vị bạn học bình thường có phải là nhị đại X quân đoàn đưa đón hay không.

Thậm chí bạn cũng không hiểu tại sao bọn họ lại cùng bạn tranh cướp dây buộc tóc năm hào một bó bán đầy sạp, có lẽ đây chính là chỗ thú vị của cuộc sống.

Phía trước mẹ của Trần Tư Đình mở cửa kính xe xuống, dịu dàng chào hỏi với Doãn Manh.

Doãn Manh lễ phép đáp lại: “Chào dì ạ.”

Mẹ Trần Tư Đình khen: “Cô bé thật lễ phép, Tư Đình xem người ta mà học hỏi ah, cả ngày không biết lớn nhỏ.”

Trần Tư Đình bấu môi vẫy vẫy tay: “Được rồi mẹ về đi ạ!”

“Thật không cần mẹ cùng đi với con?” Mẹ Trần lo lắng nói. “Phải chú ý cầm tiền cho chắc nha!”

“Biết rồi biết rồi, có Doãn Manh đi với con mà !” Trần Tư Đình có chút không kiên nhẫn.

“Tin tin!”

Xe phía sau sột ruột bấm còi, mẹ Tư Đình cười cười, dặn dò: “Hai cô bé các con cẩn thận một chút nhé, Tư Đình hai người các con đăng ký xong gọi điện thoại cho mẹ mẹ tới đón con.”

Trần Tư Đình khoát khoát tay: “Không cần ạ! Tự con trở về được rồi, mẹ đi nhanh đi.”

Mẹ Trần cười xin lỗi với Doãn Manh một tiếng, đóng cửa sổ, nói tạm biệt rồi rời đi.

Doãn Manh hâm mộ nói: “Mẹ cậu thật quan tâm cậu á.”

Trần Tư Đình liếc mắt: “Đều lên cao trung rồi, còn cả ngày coi tớ như học sinh tiểu học, tìm bạn học còn muốn đưa tớ đi, hạch hỏi, phiền chết được.”

Doãn Manh vui vẻ nói: “Có mẹ đưa đón còn không tốt sao?”

Trần Tư Đình tròn mắt: “Tốt chỗ nào! Mỗi lần tớ đi ra ngoài cách một tiếng là gọi cho tớ một cú điện thoại, thật là muốn điên rồi.”

Doãn Manh bấu môi, từ chối cho ý kiến, cảm thấy bất luận như thế nào cách thức ba mẹ quan tâm con cái đều không giống nhau. Cách thức ở nhà cô chính là cho con môi trường tương đối tự do, chỗ xấu chính là nếu như Doãn Manh không hiểu chuyện, vậy rất dễ đi lạc lối. Nhưng chỗ tốt chính là, thí dụ như cô có năng lực phán đoán chính xác thì loại mức độ tự do này sẽ làm cho cô thông thạo tự chủ sắp xếp cuộc sống của mình, tính độc lập rất mạnh.

Cho tới nay, cô đã từng hâm mộ cách thức giáo dục hơi nuông chiều giống như gia đình của Trần Tư Đình, lại không nghĩ rằng mỗi đứa trẻ đều có phiên não của mình, không phải là ba mẹ cứ gắt gao chú ý tới con cái chính là phương pháp tốt nhất. Nhưng bây giờ cô mới phát giác, dường như cô khá thích ứng với những điều ba Doãn mẹ Doãn đã mang đến cho cô.

“Được rồi không nói nữa, phòng tư vấn là ở chỗ đó!” Trần Tư Đình kéo khóa kéo áo khoác hồng lên, chỉ tay về phía cao ốc đối diện.

Hai cô nhóc con xách theo cái túi nhỏ, sôi nổi trò chuyện đi vào.

Đi vào trong, chắc là bởi vì mới vừa tựu trường nên người đăng ký lớp tương đối nhiều, nhón nha nhón nháo chật đầy người. Doãn Manh và Trần Tư Đình quơ cánh tay, ngăn con sóng dữ từ trong tay các phụ huynh giành mấy truyền đơn đăng ký lớp, chụm đầu nhìn xem.

Lớp ngoại khóa Ưu Học chia làm lớp C, lớp B, lớp A, và lớp S.

Lớp C là lớp dành cho những người căn bản tương đối kém, thuần học bổ túc.

Lớp B là dành cho người có một chút trụ cột, học sinh có thể thi bảy tám mươi điểm đăng ký. Chi là bảy tám mươi điểm này là đối với trường học bình thường, còn đối với Thất Trung mà nói, thi khoảng sáu mươi điểm cũng mạnh hơn bảy tám mươi điểm đó.

Lớp A là dành cho một số người tương đối ưu tú, nhưng khoảng cách tới học sinh giỏi vẫn còn một đoạn khá xa.

Lớp S chính là lớp học sinh khá giỏi trong truyền thuyết, trong này một học sinh ưu tú một chút là có thể thi Olympic.

Trần Tư Đình do dự cũng không do dự, trực tiếp điền hóa học lớp A.

Doãn Manh ngạc nhiên nói: “Tur Đình chúng ta thông minh như vậy, tại sao không đăng ký lớp S.”

“Tớ không có ý định thi Olympic, chỉ cần không kéo thành tích là tốt rồi. Không cần thiết.” Trần Tư Đình nhún vai một cái, “Vậy cậu đăng ký cái nào?”

Doãn Manh cũng không nghĩ như vậy. Sau khi do dự hồi lâu, căn bản vật lý của cô cũng không tốt lắm, nhưng có câu nói rất hay, nếu bạn xác định mục tiêu đến 100%, thì khả năng của bạn chỉ có thể đạt tới 75%; nhưng nếu vừa bắt đầu bạn liền xác định đến 75%, vậy có thể ngay cả 50% bạn cũng không đạt tới.

Cùng lắm thì theo không kịp cô liền chuyển lớp là được, Doãn Manh cắn răng một cái, điền vào lớp S.

Trần Tư Đình nhìn lên, le lưỡi một cái: “Ôi chao, muốn làm học bá nhen! Sau này nhớ báo bọc tớ nhé!” Doãn Manh cười một tiếng, cô cũng biết bản thân Trần Tư Đình học tập cũng khá tốt. Ít nhất là bây giờ cô thua kém hơn.

Trước mặt có nhiều phụ huynh dẫn theo con cái đứng xếp hàng, bởi vì nguyên do đội ngũ tương đối nhiều, chỗ ghi danh không có ban tư vấn chật chội như vậy. Hai người cũng không đứng xếp hàng bao lâu đã đến lượt. Cô nhân viên ghi danh thoát nhìn không có lớn hơn hai cô bao nhiêu, tay chân cũng nhanh nhẹn, đưa tờ đơn cho hai cô, rất chuyên nghiệp hỏi: “Hai em lựa chọn giờ học địa điểm trước đi.”

Trần Tư Đình nhìn nửa ngày, phát hiện lớp hai cô không giống nhau gần như không có trùng lặp. Hóa học lớp A chỉ có chủ nhật mới có, chỉ duy nhất địa điểm học ngày thứ bảy kia là học ở khu vực bên cạnh.

Vật lý lớp S của Doãn Manh phần lớn đều học vào buổi chiều thứ sáu.

Hai người nhìn nhau, Doãn Manh nhún vai: “Không có biện pháp, chỉ có thể tách ra thôi.”

Mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng không có cách nào. Trần Tư Đình bĩu môi, cuối cùng chọn học một lớp chủ nhật cách nhà gần nhất.

Doãn Manh chọn rồi chọn, chọn tối thứ sáu địa điểm học là tầng trên cùng trung tâm thương mại đối diện với Thất Trung.

Cô nhân viên ghi danh đóng dấu cộp cộp lên tờ đơn: “Hóa học lớp A 2600 đồng (cái này là đồng bông chưa đổi sang tiền đồng Việt Nam nhá mí bạn ^^), vật lý lớp S 3700.”

“Tại sao của em lại mắc như thế?” Doãn Manh kinh ngạc, quả nhiên lớp ngoại khóa lúc nào cũng không được tiện nghi.

“Bởi vì lớp S là do giáo viên có tiếng Lý Chấn Hồng hướng dẫn, cho nên hơi đắt.” Cô nhân viên ghi danh cười cười, nói tiếp, “Trong danh sách chỉ tiêu này em là người cuối cùng đấy, lớp này là lớp đăng ký đầy đủ sớm nhất.”

Mẹ Doãn cho cô 4000 đồng, lần này tiền riêng chỉ còn lại 300 đồng. Doãn Manh có chút nhức nhối nộp tiền, rồi bắt đầu mơ mộng bộ dáng mình thi vật lý đứng nhất lớp.

Hai người đóng tiền xong, dắt tay nhau đi ra khỏi Ưu Học.

Trần Tư Đình nhìn có chút hả hê: “Ô, vẫn còn khó chịu à? Chị Đình mời em ăn kem nhá, em gái Manh!”

Nói xong thật sự lôi kéo Doãn Manh chạy đến gần KFC, mỗi người một cây kem ống giòn ngon.

Liếm kem ống, rất nhanh Doãn Manh liền nghĩ thông rồi: “Chờ hoàng thượng nhà người tiêu diệt vật lý người đây.”

Hai cô gái nhỏ cười lẫn cười lộn, nhảy cẫng vào rạp chiếu phim bên cạnh càn quét một bộ phim bom tấn Hollywood.

Thầy Vật lý thầy Tôn vừa chấm bài tập, vừa lắc đầu, đám nhóc con này thật là lên cao trung chơi điên rồi. Thật nhiều học sinh không biết làm cứ để như vậy, điên cũng không điên, thật là một khóa không bằng một khóa ah.

Thầy Tôn luôn thuộc phái bảo thủ, vẫn không quá tán thành chủ trương của hiệu trưởng mới, đám trẻ con cao trung không có quản thúc còn không giống như vịt con thả rong sao. Có mấy đứa có thể thật sự quản được chính bản thân mình?

Đừng đợi đến khi thật sự muốn học tập thì đã xong rồi, sau khi thi tốt nghiệp cao trung hối hận không còn kịp nữa. Đáng tiếc hiệu trưởng mới quá mức độc đoán, lại chủ nghĩa lý tưởng, cho là thi tốt nghiệp cao trung không phải là điều quan trọng nhất của đời người, quan trọng nhất là tố chất.

Hoàn toàn không để ý đến kiến nghị của người khác.

Chỉ là, kiến trúc thượng tầng quyết định cơ sở kinh tế, thi tốt nghiệp cao trung là nền móng định thắng thua, giảng tố chất giáo dục tuyệt đối chỉ là tìm đường chết. Cho dù lâu dài mà nói là chỗ tốt, nhưng ngắn hạn một kết quả thi tốt nghiệp cao trung là có thể khiến phụ huynh tức giận bất bình.

Càng chăm bài tập, lòng càng buồn, thầy Tôn lắc đầu sắp thành trống bỏi luôn rồi, vừa thở dài vừa nhấp một ngụm trà. Ông dường như thấy được tình trạng thâm của cuộc thi tốt nghiệp cao trung sau này.

Về lên một vòng đồ nối tiếp một vạch đồ, thầy Tôn chấm đến một bài tập trống không, khiến ông dừng bút đồ lại. Thật sự là trống không, một chữ cũng không viết.

Đây là thằng nhóc nào vậy?

Vậy mà không làm qua loa cho ông xem luôn, ông có chút tức giận, lật bìa ra xem, hai nét chữ thảo, Lâm Kha. Cái tên này làm cho ông có phần không còn cách nào khác, thầy Tôn không muốn dạy nhất chính là loại học sinh này, rõ ràng bình thường chơi điên cuồng nhất, nghịch kinh khủng, chưa từng nghe giảng bài, nhưng trước một cuộc thi ôn tập một đêm, thì luôn có thể bay lên đứng đầu, tục xưng thiên tài.

Loại người này mặc dù ít nhưng thật sự không phải không có, hiện tại trùng hợp đến trong lớp ông dạy. Thi tốt là có thể ngông cuồng? Thầy Tôn nhúu mày, về một gạch đồ thật to, viết một chữ thật to: “Kém”.

Suy nghĩ một chút viết lên tiếp: “Còn như vậy thầy sẽ cách chức em!”

Tâm tình phiền não chấm qua vài bài tập.

Đúng lúc này, thầy Tôn đột nhiên phát hiện một bài tập đầy đủ, hai mắt tỏa sáng. Chữ viết chỉnh tề rậm rạp chằng chịt, mặc dù mấy đề ông cho cũng không có giải hết được toàn bộ, nhưng viết rất nhiều suy nghĩ và mức độ hiểu của mình.

Thầy Tôn ồ lên một tiếng, lật ra trang đầu tiên.

Trên hàng tên họ quy củ viết hai chữ thật xinh đẹp: Doãn Mạnh.

Một người đại biểu môn do ông chỉ định khác. Cô bé này ở trong lớp thoát nhìn như điên như dại, kì thực lại là một trong số ít học sinh cao trung táo bạo, lúc an tĩnh có vẻ rất trầm ổn. Căn bản ở trong đám học sinh mới nơi này tuyệt đối coi như là rất kém cỏi, nhưng đối lập với nó là thái độ vô cùng chịu học.

Thầy Tôn ngẩng đầu, lại nhấp một ngụm trà. Dốt không quan trọng, căn bản kém cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là chịu học.

Miền là chịu học, thứ nhất đếm ngược cũng có thể thay đổi thành học sinh khá giỏi. Mặc dù nhất thời tùy hứng rút trúng đũa nhỏ này làm đại biểu môn, nhưng hiện tại ngược lại ông thật sự có chút hài lòng. Lại nghĩ đến tên nhóc con Lâm Kha kia, liền cảm thấy bù đắp cho nhau thật sự rất quan trọng.

Hi vọng đũa nhỏ này có thể giữ vững cái đà này!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Sáng sớm đi học tiết tấu vô cùng phong phú nhịp điệu, người trực nhật đổ rác, ủy viên kỷ luật chép thời khóa biểu một ngày lên trên bảng đen, kéo cửa sổ, xếp đặt ghế, nộp bài tập.

Doãn Mạnh xách cặp sách nhỏ lên đặt mông ngồi xuống chỗ ngồi, quay đầu lại đúng lúc đối mặt với Lâm Kha mặt ủ mảy ê, cậu ta đỡ cằm trên bàn, nhìn thấy Doãn Mạnh mới lên tinh thần: “Hoàng thượng, lấy sách bài tập vật lý ra cho mượn chép một chút.”

Mắt Doãn Mạnh liếc sang sách bài tập vật lý cậu ta bày lên trên bàn, quả nhiên nhìn thấy một hàng chữ đồ rồng bay phượng múa, há hê nói: “Nếu bị cách chức?”

Lâm Kha tròn mắt: “Tôi mà bị cách chức, thì chỉ có một mình cậu mang sách bài tập từ tầng một đến tầng năm! Cậu có thể hiểu rõ.”

“Đừng đùa, nếu cậu bị cách chức thì tôi sẽ có thể chọn một người hợp ý với tôi rồi ~” Doãn Mạnh nháy mắt, thấy cậu ta sắp xù lông, dừng miệng kịp lúc ném sách bài tập cho cậu ta.

“Chép xong nhớ nộp giúp tôi!” Doãn Mạnh phát hiện tự trường được một tuần các bạn học hai bên đều hòa đồng quen thuộc với nhau rồi, sao chép bài tập đã thành cảnh tượng luyện công dành riêng cho buổi sáng.

“Này, đề này cậu tính sai rồi.” Đuôi ngựa của Doãn Mạnh bị kéo lại, “Số nghịch đảo thứ hai cũng không phải làm như vậy.”

“Cậu chép thì chép đi!” Cô có chút nổi nóng quay đầu lại, “Chê thì đừng chép á! Biết thì tự mình làm đi.”

Dáng vẻ bệ vệ của Lâm Kha bị dập tắt, bầu môi: “Đây không phải là không kịp sao.” Nam sinh ngồi bên cạnh chen miệng: “Cậu chép nhanh lên á, tớ còn muốn xem một chút! Doãn Manh cho tớ mượn xem một chút nhé.”

“Oh, được ah.” Doãn Manh ngẩng đầu nhìn thấy chỗ ngồi của Trần Tư Đình vẫn trống trơn, nghĩ thầm không phải cô gái nhỏ này ngày hôm trước cùng với cô ăn nhiều Ice Cream quá nên đau bụng chứ. Nếu còn chưa tới thì cô phải gọi tin nhắn hỏi thăm một chút.

Phui phui vỗ miệng, chuông vào học vang lên, thầy Vương môn địa lý đi vào phòng học. Quét một vòng phòng học, chỉ vào chỗ ngồi của Trần Tư Đình hỏi: “Vị bạn học này làm sao không có tới?”

Không một người nói chuyện. Doãn Manh đành phải nhắm mắt yểm trợ: “Thưa thầy có thể bạn ấy bị bệnh rồi. Hần là đã xin phép chủ nhiệm lớp rồi.”

Thầy Vương gật đầu một cái, “Được, vậy để cho trò ấy nghỉ tới hết bệnh ah.” Không phải là môn chính khóa giáo viên thường rất dễ lừa gạt, giáo viên địa lý là một trong đám người đó tính tình cũng coi như là tốt.

“Mở sách tới trang thứ xx ra, hiện tại mời các trò đọc đoạn thứ nhất một chút.”

Xoạt xoạt tiếng lật sách vang lên, thầy Vương bắt đầu giảng về động đất, nói về sự kiện động đất xảy ra gần đây sống động như thật, dọa cho một đám học sinh cao trung vừa mới ra đời sợ đến ngốc lẳng.

“Thưa thầy, vậy nếu là động đất mạnh cấp tám trở lên sẽ chết bao nhiêu người ạ?” Phía sau Hàn Siêu - một nam sinh vóc dáng khá cao to nói nhảm leo vào bài giảng.

Thầy Vương cười nói: “Vậy phải xem cự ly cách tâm địa chấn xa hay gần, còn có kiến trúc phòng ốc lúc đó như thế nào. So với trong nước, bởi vì Nhật Bản ở gần sát dải địa chấn, nên phòng ốc được xây dựng vô cùng chắc chắn, phần lớn cũng có thể chống cự được động đất từ cấp sáu trở xuống.”

Doãn Manh có chút đăm chiêu, liên tưởng tới sự cố rò rỉ hạt nhân đã xảy ra ở Nhật Bản sau này.

“Ứng đối với động đất là phải dựa vào thực tế, từ thực tế đưa ra hiểu biết chính xác. Tiếp theo các em, bây giờ chúng ta để quyền sách trên tay xuống, thầy sẽ phát ra khẩu lệnh, xem xem nếu như các em gặp phải động đất sẽ làm như thế nào.”

Mẹ nó? Doãn Manh há to mồm, không ngờ thầy Vương giảng bài sinh động như thế này?

Không đợi các học sinh chuẩn bị xong, thầy Vương đã bắt đầu đếm: “Thầy đếm ba hai một, lúc đến một chính là động đất!”

“Ba!” Láy Hàn Siêu cầm đầu, một đám nam sinh ở hàng sau đã đứng lên.

“Hai!” Nữ sinh cũng rối loạn lên.

“Một!” Thầy Vương dùng tay ra hiệu, đã có nam sinh hàng trước xông ra ngoài.

Doãn Manh bị “Trò chơi diễn tập trên lớp” này kinh hãi thật sâu, ngốc ở tại chỗ một hồi lâu không động đậy.

Lâm Kha bật cười, chộp được cánh tay của Doãn Manh kéo ra ngoài cửa: “Chạy mau á, cậu muốn ở lại bị đập chết sao?”

Khiếp sợ hiển nhiên không phải chỉ có một mình Doãn Manh, giáo viên địa lý cũng khiếp sợ trương trương: “Đừng chạy, đừng chạy!” Nhưng ông ấy cản người cũng vô dụng, nhóm đầu tiên kia đã vọt đến bậc cầu thang lên xuống.

Một đám bạn học theo sau giống như sùi cào vọt ra khỏi cửa chính chạy xuống dưới lầu, tiếng động lớn, giáo viên chủ nhiệm đều bị kinh động, thò đầu ra nhìn giáo viên địa lý đang lúng túng: “Làm sao vậy làm sao vậy?”

Thầy Vương gãi gãi cái đầu Địa Trung Hải sáng bóng của mình: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Đừng thấy Lâm Kha chân ngắn mà lảm, chạy rất nhanh, lôi kéo Doãn Manh tránh trái tránh phải vượt qua mấy người, đảo mắt đến tầng một, rất nhanh đuổi tới chỗ đám chạy đi đầu tiên kia.

Nam sinh cao trung thật là thích tham gia náo nhiệt ah, Hàn Siêu thật là diễn quá nhập vai, vẻ mặt hoảng sợ dẫn theo một nhóm nam sinh xông về cửa chính, trong miệng còn hô to: “Động đất! Động đất!”

Nét mặt cường điệu hóa kia khá đúng chỗ, làm cho Doãn Manh trong nháy mắt cũng cảm thấy giống như thật sự xảy ra động đất.

Thật không hổ là phái biểu diễn.

Giống như con ruồi không có đầu bị lôi chạy loạn đến cửa lầu ra vào, Doãn Manh tinh mắt đúng lúc nhìn thấy Trần Tư Đình vội vã vào cửa lầu, nghĩ thầm quả nhiên cô bé này dậy trễ đến muộn.

Đang muốn tiến lên chào hỏi, lại không nghĩ rằng Trần Tư Đình nhìn thấy bọn họ sợ hãi trốn về phía sau, nét mặt kia giống như là thấy quỷ, quay đầu vắt

chân lên cỏ mà chạy.

“Tur Đình cậu chạy cái gì?”

Giọng nói của cô bị bao phủ trong tiếng gào thét khoa trương khác của đám nam sinh ở phía sau: “Động đất ah! Chạy mau ah! Sắp chết rồi!”

Mẹ nó! Doãn Manh quay đầu lại, tìm được dấu hiệu nguyên do.

Trần Tur Đình sẽ không cho là thật sự bị động đất chứ!

Doãn Manh chạy tới ngoài cửa, quả nhiên là trông thấy cô ấy xông về phía bạn học tới trễ phía sau hô: “Động đất đừng tới đây!” Mấy bạn học kia nghe thấy, thậm chí có người chân mềm nhũn ngồi bịch trên mặt đất, được hai người bên cạnh kia kéo lên chạy ra ngoài.

“Đừng đừng!” Doãn Manh vội la lên, “Không có động đất! Không có động đất!”

Lúc này, toàn bộ người cả lớp đã chạy tới sân thể dục, mấy nam sinh không được linh hoạt đều trở mắt nhìn nhau. Trần Tur Đình nhìn thấy Doãn Manh, rất khẩn trương: “Làm sao vậy! Các cậu không có sao chứ!”

Doãn Manh bắt được Trần Tur Đình bị dọa sợ mặt trắng bệch: “Đừng khẩn trương, không có động đất, diễn tập thôi!”

Trần Tur Đình: “Hả? Cậu trêu tớ à?”

Hàn Siêu khó hiểu: “Cậu không biết đây là diễn tập sao? Ha ha ha”

Trần Tur Đình hoàn toàn nhịn không được, chạy tới đập Hàn Siêu mấy cái, Hàn Siêu ô ô hô hoán lên.

Doãn Manh hoàn toàn hiểu ra đây chính là một trận Ô Long, thầy địa lý - thầy Vương nện bước chân ngắn đi như chạy chạy tới.

Thở hồng hộc nói với các học sinh: “Động đất thì nên tránh ở chỗ gần đây, không thể chạy như vậy.”

Một nhóm người bị thầy Vương tức giận giáo huấn một trận sau đó ủ rũ cúi đầu trở về phòng học.

Nhờ chuyện quây một phát này, thời gian trôi qua rất nhanh, giáo viên địa lý hoàn toàn quên mất chuyện Trần Tur Đình đến trễ, cũng coi như trong họa có phúc, tránh thoát được một chận.

“Thật là làm tớ sợ muốn chết!” Trần Tur Đình lè lưỡi, “Tại sao cậu cũng không nói cho tớ biết á!”

Doãn Manh nghĩ lại một lần nữa, cũng sâu sắc cảm thấy chuyện này quả thật có chút buồn cười, nhưng bởi vì sợ đã thương tình cảm của Tur Đình, đành chịu đựng không có biểu hiện ra: “Tớ muốn nói cho cậu biết á, nhưng ai bảo cậu chạy nhanh như vậy tớ đuổi theo không kịp, chỉ có điều như vậy không phải đúng lúc thầy Vương không có nhớ tới cậu đi trễ sao ~”

Trần Tur Đình gật đầu một cái, kính sợ đã tan đi, vớt chuyện đó ra phía sau không nói tới nữa trò chuyện sang đề tài khác: “Đúng vậy á sáng hôm nay mẹ tớ đi ra ngoài, tớ không có đặt đồng hồ báo thức kết quả bị kịch.”

“Làm sao bây giờ? Bài tập vật lý tớ còn chưa có nộp, cậu chuyển xuống dưới chưa?” Trần Tur Đình mặt ủ mày ê.

Doãn Manh: “À? Tớ đã nộp xong rồi. Còn tưởng rằng hôm nay cậu ngã bệnh xin nghỉ chứ.”

Hai người im lặng không lên tiếng chạy tới văn phòng vật lý, Doãn Manh làm bộ như ôm sách bài tập thành công lên đi vào, thả sách bài tập của Trần Tur Đình lên.

Quay về phía Trần Tur Đình khoa tay múa chân ra dấu tay thành công, lại phát hiện hai mắt của cô ấy tròn tròn, dùng sức chỉ phía sau cô.

Vừa quay đầu lại, Doãn Manh nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm đeo mắt kính của cô - cô Lý.

Cô Lý ôm một chồng giấy, liếc mắt kính phát hiện Doãn Manh, lại không bởi vì chuyện này trách phạt cô: “Em tới thật đúng lúc, đưa chồng thông báo này cho ủy viên vệ sinh.”

“Dạ.” Doãn Manh gật đầu như giả vờ, ôm đồ chuẩn ra ngoài.

Đồ cô Lý đưa cho là lịch trực nhật vệ sinh. Sắp xếp người trực nhật kiểm tra vệ sinh vào giờ học buổi sáng sớm, một học kỳ trôi qua mỗi tổ đều phải đổi phiên một lần.

Cái tên đầu tiên ở phía trên viết ba chữ to rõ ràng Trần Tur Đình.

Doãn Manh hơi đồng cảm nhìn Trần Tur Đình: “Cậu xong rồi, thật là xui xẻo. Hôm nay cậu trực nhật vòng quanh, nhưng cậu không có tới không có đi kiểm tra vệ sinh đến năm lớp lận.”

Cao nhất tổng cộng có mười lớp, một tuần hai lớp kiểm tra vệ sinh chung quanh, tuần trước là lớp một và lớp sáu, tuần này đến phiên lớp hai và lớp bốn họ, cả lớp bốn mười người lại đúng lúc điểm trúng người không có mặt - Trần Tư Đình. Vận số không thể không nói là quá kém.

Trần Tư Đình vỗ tay một cái: “A! Tớ nói thế nào mà tớ cứ ngỡ ngỡ là mình quên mất chuyện gì Lúc trước Hứa Phàm có nói với tớ mà tớ quên mất. Tớ có cần phải đi thấp nhang chuyển vận không đây ah.”

Doãn Manh từ chối cho ý kiến, nhún vai một cái thấy Trần Tư Đình ập a ập ứng: “Cậu và Lâm Kha ở chung một chỗ sao?”

“Gi?” Về mặt Doãn Manh khiếp sợ (° Д °)! ! !

“Không có sao?” Về mặt Trần Tư Đình vô cùng bà tám, “Tớ thấy lúc sáng hôm nay cậu ấy lòi kéo cậu.”

Doãn Manh lắc đầu một cái: “Cậu suy nghĩ bậy bạ gì vậy, làm sao có thể.” Suy nghĩ một chút vì gia tăng mức độ tin cậy, “Cậu ấy lùn như thế. . . .”

Trần Tư Đình suy nghĩ một chút cảm thấy nói thế cũng quá đúng, có chút tin tưởng Doãn Manh: “Cậu ấy đúng là lùn, chỗ nào cũng tốt chỉ là lùn. Thật đáng tiếc.”

Đầu Doãn Manh chảy vạch đen. Cô vẫn không ngờ thì ra học sinh cao trung như vậy mà đã coi như là mập mờ rồi, vẫn xem Lâm Kha như thiếu niên chưa thành niên để trêu chọc lại không nghĩ rằng người ta nhìn vào lại thành gian tình.

Xem ra cô phải giữ chút khoảng cách với Lâm Kha, đến lúc đó lời đồn đãi bay đầy trời cũng không tốt lắm.

Tiếng chuông vào lớp sắp vang lên, hai cô nhóc chạy lên cầu thang. Không có chú ý phía sau có hai tên nam sinh thò đầu ra nhìn Trịnh Gia Thạc thấy mặt Lâm Kha có một chút đen lại, có chút không biết phải nói gì: “Aiz, anh em. Nén bi thương.”

Lâm Kha nhìn cậu ta một cái không lên tiếng, đi thẳng.

Trịnh Gia Thạc sờ lỗ mũi một cái, xuy một cái nói: “Ôi chao, sao vậy chứ. Chờ tớ một chút hắc, hội trường.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Editor: Cà Rốt Hồng

Theo thường lệ xoay người sang, Doãn Manh phát hiện hôm nay Lâm Kha mất tinh thần khác thường: “Cậu làm sao thế?”

Lâm Kha nâng đầu từ trong cũi chó lên, hút ống hút phía trên bạch ny lon sữa tươi, phát ra tiếng rột rột: “Không có sao.”

Doãn Manh vui vẻ: “Không phải cậu đi ngoài bành bạch chứ? Đau lưng?”

Lâm Kha sắc hoàn toàn, bị hù đến ho khan khụ khụ: “Trong đầu cậu nghĩ những thứ gì vậy! Ngày hôm qua tôi chơi bóng rổ quá lâu sai chân mà thôi!”

Doãn Manh bị cuồng nộ của cậu ta phun triệt để: “Tức cái gì chứ. Chỉ đùa một chút thôi mà.” Cô dẩu môi, chất bài tập lên trên bàn các tổ trưởng.

Chuông vào học vang lên, Trần Tư Đình đi trực xung quanh xong nhanh nhẹn từ cửa chạy vội đi vào, thừa dịp giáo viên tiết đầu tiên còn chưa có đi vào, chạy đến trước chỗ ngồi của Doãn Manh hưng phấn nói: “Đoán xem tớ nhìn thấy ai?”

Doãn Manh phỏng đoán trình độ đánh máu gà của cô nàng: “Chu Kiệt Luân?”

“Cậu đi chết đi!” Trần Tư Đình bĩu môi, “Cậu bình thường một chút đi mà ~”

“Được rồi được rồi, đoán không được á, cậu nói là được.” Doãn Manh cầm sách, nghĩ thầm cô làm sao mà biết nữ sinh cao nhất nhìn thấy ai sẽ hưng phấn a. Chẳng lẽ là Hiệu trưởng đại nhân mang dép mặc áo sát nách kia?

Trần Tư Đình không thừa nước đục thả câu nữa, vội vàng nói: “Cậu còn nhớ anh chàng đẹp trai tuần trước kéo cờ hai đứa mình nhìn thấy không?”

Doãn Manh xoay con người cổ găng nhớ lại: “Cậu nói là người lớp bốn kia?”

“Đúng đúng đúng!” Trần Tư Đình hưng phấn gật đầu, “Chính là cậu ấy, vừa rồi tớ đi lớp bốn kiểm tra vệ sinh đúng lúc nhìn thấy cậu ấy! Nhìn gần quá thật sướng chết! Cậu ấy là ủy viên thể dục lớp bọn họ, tên là Hậu Nghiêu Sở, hình như chưa có bạn gái!”

Mẹ nó, Doãn Manh nuốt ngụm nước miếng, lại quan sát từ trên xuống dưới Trần Tư Đình lần nữa, cảm thấy nếu sau này cô em này vào cục trình sát nhất định sẽ làm vẻ vang cho sự nghiệp của tổ quốc, đi kiểm tra vệ sinh một vòng có thể dò xét được nhiều tin tức đến như vậy. Vì vậy về mặt Doãn Manh bèn trình trọng nói: “Tur Đình.”

Trần Tư Đình: “Hà?”

“Tớ mãnh liệt đề nghị lúc cậu điền đơn thi học đại học nên điền chuyên ngành trình sát, quả thực là quá thích hợp với cậu.”

“Cậu đây là phản ứng gì vậy!” Hiện tại Trần Tư Đình mới hiểu kết cấu trong đầu Doãn Manh và cô khác nhau một trời một vực.

Lâm Kha ngồi ở phía sau Doãn Manh xuy một cái nói: “Ha, cậu cho rằng thẩm mỹ của Doãn Manh cũng như cậu sao Có lẽ cậu ấy chỉ thích sách số học của cậu ấy thôi.”

Trần Tư Đình thế mà lại tán đồng gật đầu một cái, quyết định cùng người khác chia sẻ tin tức này.

Doãn Manh: Này!

Cô không cô vũ, chắc chắn sẽ có người cô vũ.

Lý Lộ vóc dáng cao to không để ý uy nghiêm của vóc dáng cao to, men theo chạy đến dờn cái ghế qua, dự định cùng Trần Tư Đình mở ra cuộc tán gẫu lớn: “Cậu nói là Hậu Nghiêu Sở lớp bốn kia sao!”

Trần Tư Đình thấy có người cô vũ chuyện đó vui mừng: “Đúng á! Cậu biết cậu ấy?”

Lý Lộ nâng ly nước của Doãn Manh lên uống một hớp lớn: “Lúc tớ báo danh nhập học liền chú ý tới cậu ấy! Chỉ là không ngờ cậu vậy mà cũng biết cậu ấy wow wow wow!”

“Nghe nói cậu ấy học ở trường sơ trung trường trung học phụ thuộc thành phố A thi đậu tới, học tập rất tốt! Hơn nữa trước kia tớ nghe học tỷ trong vũ đoàn nói với tớ, trong mấy tân sinh chiêu tuyển trong đội bóng rổ của trường của bọn họ vừa vặn có cậu ấy! Emma về sau chúng ta có thể đi sân bóng rổ xem á ba la ba la!”

“Emma thật sao? Vào đội trường thật là lợi hại ah!”

Hai nữ sinh bé nhỏ nắm tay vui vẻ quay một vòng.

Lâm Kha thấy hai cô bé khoa trương thành như vậy, khinh thường chép miệng: “Này, tớ cũng là đội trường đó á. Vào đội trường còn không dễ dàng.”

Trần Tư Đình kinh ngạc nói: “Cậu cũng vậy? Chiều cao này của cậu đội trường có thể thu nhận?”

Lâm Kha liếc mắt: “Bóng rổ cũng không phải chỉ nhìn chiều cao!”

Doãn Manh phì cười: “Các cậu không nên nói như vậy á, xem Kha thần của chúng ta cao đến 190 làm nổ tung đôi mắt các cậu cho xem.”

Lâm Kha ý vị thâm trường nhìn Doãn Manh một cái, không nói gì.

Lúc này, các bạn học vây ở một chỗ riu rít nghe tiếng gió chạy về chỗ ngồi. Chủ nhiệm lớp - cô Lý đi vào, khác với các chủ nhiệm lớp khác, cô Lý cũng không tính là một giáo viên nghiêm khắc cô hủ.

Có lẽ là bởi vì cô ấy mới từ thực tập chuyển sang chính thức, tốt nghiệp mới có mấy năm, lòng vui đùa rất giống các học sinh, chỉ cần không có quá phận, cũng sẽ không cho bọn học sinh bướng bỉnh bọn họ ăn quả đắng.

Chẳng qua là, luôn có mấy người không có mắt cùng không mang đầu óc, có thể vào lúc cô Lý đang trong kỳ “Bà dừ” đến lập tức hành động.

Thí dụ như Hàn Siêu. Làm một tiểu quý nghịch ngợm chính cống, không nộp bài tập không mang theo sách đã thành độc quyền của cậu ta. Đi học nói chuyện là chuyện quá bình thường.

Sau khi các bạn học nam xung quanh bị cô Lý điều đi toàn bộ, cậu ta đi lên con đường đùa giỡn các em gái một đi không trở lại.

“Hàn Siêu! Cậu có phiền hay không!” Rốt cuộc, em gái ngồi bên cạnh từ vị trí đồ mặt nhảy dựng lên, nước mắt gần như muốn nhỏ xuống.

Cô Lý đang tạch tạch tạch viết bảng viết đến hăng say, đột nhiên bị cắt đứt tất nhiên khó chịu. Cô cau mày quay đầu lại: “Lữ Văn Tâm, làm sao vậy?”

Lữ Văn Tâm là một nữ sinh thanh tú rất hướng nội. Cô bé tủi thân quyết miệng, kim nén một hồi vẫn không nhịn được: “Hàn Siêu luôn quấy rầy em nghe giảng.”

Hàn Siêu tròn tròn con mắt ngây biện: “Em không có, em chỉ là nhắc nhở trên vai bạn ấy có con kiến! Oan uổng ah cô giáo!”

Cả lớp cười ầm lên.

Kiểm cái ghế ngồi, toàn bộ về mặt Hàn Siêu làm thành một chữ 囧, vô cùng tức cười, làm cho Doãn Mạnh khề lặng lẽ quay đầu lại cũng bị chọc cười.

Cô Lý dùng thước gỗ bàn một cái nói, “Hàn Siêu, tan lớp em đến phòng làm việc của tôi. Lữ Văn Tâm, em ngồi xuống trước đi, tan lớp tôi sẽ nói chuyện với em ấy một chút.”

Tính tình của Lữ Văn Tâm cũng không kém, vậy mà Hàn Siêu có thể chọc cho cô bé tức giận cũng thật là bản lĩnh. Doãn Mạnh nhìn có chút hả hê, cùng Lâm Kha châm chọc đôi câu. Chuyện này coi như trôi qua.

Lại không nghĩ rằng, vui quá hóa buồn, nói đây chính là Doãn Mạnh.

Trong giờ giải lao, Doãn Mạnh và Trần Tư Đình từ nhà vệ sinh trở lại, phát hiện bạn ngồi cùng bàn với cô - Tần Kiến Bắc đang chuyển cái ghế.

Doãn Mạnh kinh ngạc: “Cậu chuyển cái ghế làm gì vậy?”

Tần Kiến Bắc: “Cô giáo bảo tôi và Hàn Siêu đổi chỗ ngồi.”

“Hả?” Doãn Mạnh trừng mắt, quay đầu lại nhìn Lâm Kha úp mặt trên mặt bàn nằm ngay đơ.

Lâm Kha nhún vai một cái, cho cô một ánh mắt: “Cậu ta cái gì cũng không biết, tự cầu nhiều phúc”.

Toàn thân Doãn Mạnh đều không tốt rồi.

Sau khi Hàn Siêu từ phòng làm việc của cô Lý đi ra, buồn bã ỉu xiu đến nói lời xin lỗi với Lữ Văn Tâm. Xách cái ghế bù vào chỗ trống của Tần Kiến Bắc, vừa nhắm mắt lờm một cái, lại khôi phục bộ dạng cười đùa hí hửng: “Ôi! Hoàng thượng Doãn, nghe nói về người đã lâu rồi.”

Doãn Mạnh cười với cậu ta một cái, về mặt có chút cứng ngắc. Phía sau Lâm Kha che miệng cười nham nhở hồi lâu.

Tiết số học tiếp theo, Doãn Mạnh xem như đã hiểu trong lòng của Lữ Văn Tâm có bao nhiêu khổ sở rồi.

Đứa nhỏ Hàn Siêu này tuyệt đối là có chứng bệnh quá hiếu động, để cho cậu ta đang hoàng ở nơi này nghe giảng được gọi là một dạng mệt mỏi ah. Không phải cánh tay thì là chen chân vào, Doãn Mạnh loại tự xưng là thành thực, nữ sinh không thịnh hành Vi Tuyến 38 này bị gặp phải, Doãn Mạnh tưởng chừng như xui cả trăm họ rồi.

Nén giận cuối cùng bị chen lấn chỉ còn lại có một bên mép bàn, phiền nhất chính là miệng của Hàn Siêu không bao giờ dừng lại: “Doãn Mạnh, cậu cho mình mượn cục gôm dùng một chút thôi.”

“Doãn Mạnh, chòm sao của cậu là gì ah.”

“Doãn Mạnh, vừa rồi thầy nói lật tới trang thứ mấy vậy?”

“Doãn Mạnh, tại sao cậu không để ý tới mình ah, tại sao không để ý tới mình, tại sao tại sao tại sao.”

“Doãn Mạnh, Doãn Mạnh, Doãn Mạnh, Doãn Mạnh.”

Bộ dạng Lâm Kha trái ngược với mặt tinh thần lúc buổi sáng, ở phía sau nhìn xem cười đến thiếu chút nữa trượt khỏi cái ghế, Doãn Mạnh trôi qua tiết học này thật sự gọi là sống không bằng chết. Lúc giáo viên số học tuyên bố tan tiết, Hàn Siêu vui mừng giống như Husky ôm trái bóng rổ vọt ra khỏi phòng học. Cô vẫn còn cảm giác ma ám xuyên não, lượng quanh xà nhà ba thước.

Thời gian giải lao Lâm Kha thế mà lại không có theo đoàn quân đi chơi bóng rổ, về mặt gấp rút phải xem đáng về chặt vật của Doãn Mạnh.

Đâm đâm chọc chọc: “Hoàng thượng cảm giác của người như thế nào?”

Doãn Mạnh quay qua hắt mũi cho cậu ta nhìn: “Giai Lệ đấm bóp chân cho gia.” Vừa mới đuổi chân ra, đột nhiên nhớ tới vấn đề gian tình Trần Tư Đình hồi lúc trước, kết quả là cho cậu ta một cái ót: “Thôi, Giai Lệ nguoi lui ra đi.”

Lâm Kha bĩu môi, đi ra ngoài đuổi theo các thiếu niên chơi bóng rổ rồi.

Lúc chuông vào học vang lên lần nữa, Doãn Mạnh nhìn thấy Hàn Siêu hùng hùng hổ hổ xông về tới bên thể hiện ánh mắt thấy chết không sòn.

Hàn Siêu kỳ quái nhìn Doãn Mạnh lập đường ranh giới ở giữa hai người bọn họ, về mặt bi thương: “Mạnh Mạnh, cậu thế mà lại cũng giống như Lữ Văn Tâm lập Vi Tuyến 38 sao?”

Doãn Mạnh cho cậu ta một giọng nói ngọt ngào mỉm cười: “Tôi và bạn ấy không phải giống như nhau, nếu cậu làm đồ chơi này ngã, tôi sẽ khóc với cô Lý để cho cậu đổi chỗ ngồi. Nếu cậu lại bị tôi vút bỏ, có lẽ cô Lý sẽ bố trí một vị trí ở hàng đầu tiên dành riêng cho cậu?”

Hàn Siêu có chút hoảng sợ nhìn Doãn Mạnh: “Làm sao cậu biết! Cô Lý đã đồng ý với tớ giữ bí mật!”

Doãn Mạnh trong lòng cười thả ga, sau khi nói xong không lên tiếng nữa, xuất ra thái độ của cô Lý, thu dọn lại hộp bút một chút lấy ra sách vật lý: “Cậu nên biết bài tập vật lý cậu vẫn chép vốn của ai?” Mới tựu trường, học bá bài tập của từng nhóm nhỏ trong lớp bảy đã có dòng chảy trật tự, tạo thành thói quen bao thầu theo nhóm, một học bá trấn giữ một nhóm, thay phiên nhau sao chép. Hiện tại, Doãn Mạnh đã hoàn toàn gần đạt tới vị trí người đứng đầu chủ đạo một nhóm này, một vòng học sinh (phần lớn là nam sinh) cũng được ích lợi không nhỏ.

Mà Hàn Siêu từ hàng phía sau được sắp xếp đổi lên hàng phía trước, có thể “Hồi lộ” cũng chỉ có thể là “Người đầu nhóm” Doãn Mạnh mà thôi.

Hàn Siêu bị uy hiếp vào tiết học giống như là một người ngồi trên chông, chân cũng không dám chuyển động, mắt liếc nhìn Doãn Mạnh, sợ tay mình vừa cử động một chút thì cây thước kia sẽ ầm ầm sụp đổ.

Một tiết học trôi qua cảm thụ của hai người tạo thành đối lập rõ rệt, Doãn Mạnh hài lòng nhìn bài ghi chép đầy đủ của mình, ngẩng đầu nhìn thấy tay chân Hàn Siêu giống như tàn phế mặt ủ mảy ề, cầm cây thước lên bỏ vào trong hộp bút.

Hàn Siêu như trút được gánh nặng, thở ra một hơi ngời phịch ở trên ghế, kiểu tóc được gọi là hoang dã phân tán khắp nơi. Doãn Mạnh sờ sờ đầu của cậu ta, đột nhiên cảm thấy loại ngốc ngốc giống chó con của cậu nhóc này có chút đáng yêu.

Trần Tư Đình hoạt bát chạy tới kéo Doãn Mạnh đi về phía nhà ăn, để lại một mình Hàn Siêu túm tóc: “Đàn ông tốt không đấu với phụ nữ, nếu không vì bài tập, hừ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

“Sự kiện Hàn Siêu” không có gây nên ảnh hưởng quá lớn đối với Doãn Mạnh. Dù cho thế nào, cuối cùng cô cũng một mạch tiến tới con đường học bá thênh thang, cái gì cũng không có thể ngăn cản cô nghe giảng thật tốt, ngày ngày tiến về phía trước.

Mỗi ngày đều có tinh thần hăng hái như vậy! $n(*\geq \nabla \leq *)n$

Thứ sáu học xong các tiết học, Doãn Mạnh học bá một trăm năm chuyên chú, hát ngâm nga thu dọn cặp sách.

“Hoàng thượng, người thật sự không cùng chúng thiếp đi ăn kem tươi sao! Đối diện với trung tâm mua sắm Triều Việt đang giảm giá ah” Trần Tư Đình khua hai chân, quay về phía Doãn Mạnh oán trách.

Doãn Mạnh cười ha ha: “Cậu chắc chắn để cho ngày đầu tiên tiết học ngoại khóa môn Vật Lý tớ liền cúp mất sao? Đó đều là tiền đã đóng xong ahhh ~”

Trần Tư Đình bĩu môi: “Rất cuộc là tại sao lúc ấy cậu lại chọn khoảng thời gian này á! Học một tuần thứ sáu tan lớp chẳng lẽ không phải nên đi chơi sao? Còn có lớp! Đó không phải là thứ sáu đen đuôi thì là cái gì ah, cái gì đáng chờ mong cũng không có. Lý Lộ thật khó có một ngày không tập luyện QAQ đúng không Lý Lộ.”

Lý Lộ làm bộ đáng thương nhìn Doãn Mạnh, vẻ mặt kia khiến cho Doãn Mạnh mắc cười: “Nếu không các cậu tới đó dự thính?”

Trần Tư Đình: “Tạm biệt, Doãn Mạnh.”

Lý Lộ: “Tạm biệt, Doãn Mạnh.”

Doãn Mạnh: “.”

Hai người này trọng chơi khinh bạn

Cũng may địa điểm học của Doãn Mạnh cũng ở tầng trên cùng của tòa nhà, ba người các cô vừa vặn ở dưới tầng một Triều Việt tìm một chỗ ăn cơm. Ở khúc quanh hơi vắng vẻ, có một quán cà phê không quá bắt mắt, tên Tựu Khiếu, nhẹ nhàng cộng với cảnh vật xung quanh thanh thoát, có thể là bởi vì mở ở chỗ trường học thành đoàn, không quá giống với quán cà phê không có tên tuổi khác, không phải ánh đèn mờ ảo chính là khói bay lượn lờ. Trong u ru nhả mưng theo chút yên tĩnh, giá cả cũng không đắt, khiến cho Doãn Mạnh thích nhất là, mỳ Ý ăn thật ngon. . . (. σw)σ

Đối diện Trần Tư Đình đang dùng bữa vô cùng buồn chán cuộn sợi mỳ Ý: “Bài tập Vật lý, bài tập Số học, bài tập tiếng Anh Để hai ngày còn lại làm bài tập về nhà của bảy ngày!”

Lý Lộ không sao cả nói: “Dù sao đi học rồi nói, không viết chờ đến tiết nữa viết là được ~”

Doãn Manh kỳ quái: “Hai phút không phải viết xong?”

Trần Tư Đình oán niệm nhìn hai cô: “Mẹ tớ sẽ lấy tất cả bài tập trong cặp sách của tớ ra ngoài sắp xếp ra để cho tớ làm Học bá không cần nói.”

Doãn Manh: “Nén bi thương.”

Lý Lộ: “Nén bi thương.”

Ăn cũng xấp xỉ, Doãn Manh nhìn điện thoại một cái, phát hiện thời gian còn sớm, liền lấy các loại bài tập ra bày lên bàn làm. Loại không khí học tập kỳ dị này (thật ra là sự dục hoặc làm xong mới có thể chơi) cuốn theo Trần Tư Đình và Lý Lộ cũng lấy bài tập ra viết soạt soạt soạt. Cũng may đề mục mới tựu trường đều không khó lắm, thỉnh thoảng có đề không biết, ba người cùng nhau thảo luận một chút, lấy sách ra đối chiếu tham khảo liền giải quyết dễ dàng.

Quán cà phê tốt chính là chỗ này, chọn một loại thức uống có thể ngồi ở vị trí một ngày lượng người đi có định lại vừa phải, ánh sáng sáng ngời, âm nhạc thoải mái, hiệu suất làm bài tập của ba người thật nhanh, cho nên không tới một tiếng đồng hồ thì làm xong.

Trần Tư Đình về mặt cảm động: “Doãn Manh, về sau thứ sáu chúng ta cùng nhau làm bài tập đi!”

Lý Lộ điên cuồng gật đầu, bình thường sáng thứ hai cô mới làm

“Được á ~ dù sao tớ đều phải đi học ngoại khóa. Đến lúc đó chắc cũng nên ở bên cạnh ăn một chút.”

Nhóm làm bài tập nhỏ vào Thứ sáu cứ như vậy thần kỳ thành lập, chỉ có điều có thể kiên trì bao lâu đều là chuyện rất khó nói. Dù sao còn có loại tình thánh Trần Tư Đình ở đây, tránh không khỏi một ngày nào đó có bạn trai liền quên cô. Chẳng qua là Doãn Manh không ngờ những lời này ứng nghiệm nhanh như vậy, dĩ nhiên đây là nói sau.

Bây giờ Doãn Manh phát hiện còn có 20 phút nữa là 6 giờ, bèn cầm lấy cặp sách lên tạm biệt hai người đi lên tầng trên cùng.

Ở Thành phố B, nổi bậc trong lĩnh vực giáo dục chính là khu A, trong khu này thu nạp hai trường học tốt nhất toàn thành phố: Trường trung học phụ thuộc A, và Thất Trung.

Hướng chỉ hai chỗ này vị trí địa lý hay là đối với giác tuyến quan hệ, quan hệ thù địch lẫn nhau trong đó đương nhiên không cần nói cũng biết. Cho dù giáo viên nhìn thấy nhau cũng đều nói gần nói xa giao chiến, dĩ nhiên trọng điểm cũng không ở trên quan hệ đối địch này.

Mà là điểm giảng dạy Ưu Học rất tốt này, kể từ khi mở ra đã bao thầu một mức giá rất lớn để tiếp nhận ba tầng cao nhất của tòa nhà Triều Việt, đã thiết lập tại chỗ giao nhau giữa hai trường học, dĩ nhiên là có chủ ý nhận hết học sinh giỏi.

Doãn Manh lên tới tầng chót, một đường cảm thần thiết bị lớp ngoại khóa này vậy mà còn cao hơn trường học của cô một bậc, thiết bị lắp đặt vừa nhìn thấy đều là ngăn nắp đôi mới hoàn toàn. Làm giống như tòa nhà văn phòng, mặt tường thủy tinh, bảng đen đều là bảng viết bằng bút lông. Thế này thì tiền đúng thật là tiêu đúng chỗ.

Cầm lấy thẻ lên lớp đi tới phòng học 709, Doãn Manh ở bên ngoài thò đầu vào trong nhìn quanh, phát hiện người mới tới được một nửa, ở trong phòng học phần lớn đều mặc đồng phục học sinh Trường trung học phụ thuộc A và Thất Trung, nhìn một cái là biết là vừa mới tan học ăn xong mới tới, chỉ có vài tốp năm tốp ba là học ở trường khác. Cô nhìn sang mấy bạn học mặc đồng phục Thất Trung kia, không biết một người nào, theo lẽ thường mà nói lớp S hẳn là lớp thống trị ban thực nghiệm. Nhìn đồng hồ đeo tay một cái còn 15 phút nữa là vào học, Doãn Manh cầm thẻ Ưu Học căn cứ theo mã số tìm chỗ ngồi của mình.

Ưu Học có một hệ thống ngoại khóa hoàn thiện, chỗ ngồi đều sắp xếp theo mã số, không thể tùy tiện ngồi loạn.

Doãn Manh đếm ngược từ hàng thứ hai tìm tới vị trí của mình, nhìn phòng học rộng rãi thông thoáng, cô lấy bài ghi chép vật lý ra định ôn lại một lần chuẩn bị vào học.

Giữa lúc cô đang xem tập trung, đột nhiên bên tai truyền đến một trận tiếng động ồn ào, ngẩng đầu cô phát hiện giáo viên vẫn còn chưa đến. Nghiêng đầu nhìn lên, vị trí bên cạnh có một nam sinh ngồi lên rồi.

Tóc mảnh dài, sống mũi thẳng, trong mắt dường như chứa vầng trăng sáng, cậu ta dường như cảm thấy Doãn Manh đang nhìn cậu ta, hất mặt thật nhanh nhìn lướt qua rồi thôi.

Má ơi! Đây không phải là anh chàng đẹp trai Hậu Nghiêu Sở lớp 4 kia sao! ! $\Sigma(^;\pi^{\circ})!$! !

Trần Tư Đình và Lý Lộ nhất định sẽ hối hận đến chết vì không có tới đây dự thính!

Doãn Manh nhìn khắp bốn phía, phát hiện nữ sinh một lớp đều đang vô tình hay cố ý quay đầu lại, nữ sinh đi ngang qua cửa càng nhiều hơn. Các em gái, kể bên phòng 709 này không có phòng học các em đi ngang qua làm gì ah! Quả nhiên học bá cũng tránh không khỏi công kích của sắc đẹp!

Anh chàng đẹp trai ngồi đây cả người đều phát sáng, phổ độ chúng sanh thiếu chút nữa làm cho Doãn Manh nằm mọp xuống theo. Chỉ là không ai ghen

tự với cô, nguyên nhân chính là trai đẹp người ta dẫn theo người thân tới $\neg (\neg \nabla \neg)$.

Bên cạnh chỗ ngồi của Hậu Nghiêu Sở có một cô nàng đang đứng, nhìn đồng phục cũng không biết là học trường nào, dù sao không phải trường A cũng không phải là Thất Trung, tóc dài màu đen xinh đẹp, vóc dáng cũng cao, tương đối có khí thế, vừa nhìn đã biết là vài năm sau sẽ phát triển theo mô hình phụ nữ Âu Mỹ.

Chỉ có điều hiện tại người ta hẳn là thích loại hình phim Hàn nhĩ, bữu môi thoạt nhìn dí dỏm đáng yêu: “Rõ ràng hai chúng ta cùng nhau đăng ký tại sao chỗ ngồi lại không có ở chung một chỗ chứ?”

Doãn Manh: Tôi cũng đang thấy lạ nè =_=.

Bàn học Ưu Học tương đối đặc thù, hai người một bàn, mà bàn của Hậu Nghiêu Sở và Doãn Manh là bàn dựa vào tường hàng thứ hai đếm ngược, cô bạn gái nhỏ của Hậu Nghiêu Sở dĩ nhiên là bị đẩy đi đến hàng thứ nhất đếm ngược.

Hậu Nghiêu Sở nói chuyện, giọng nói cùng với bộ dạng như tranh của cậu ta, đều là trong trẻo lạnh lùng: “Không có việc gì, vậy cậu ngồi ở phía sau đi.”

“Nhưng tớ ngồi ở phía sau hai ta nói chuyện thế nào ah!” Nữ sinh dậm chân một cái, có chút không tình nguyện.

Một thầy giáo nam đầu đội nón len vội vàng vàng chạy tới: “Xin lỗi! Đã tới trễ, tự giới thiệu một chút, tôi tên là Ngô Phi, bình thường học sinh đều gọi tôi là lão Ngô, học kỳ này dạy môn vật lý cho các em.”

Vào học, nữ sinh kia không tình nguyện đi nữa cũng phải chạy về chỗ của mình.

Hiện tại lực chú ý của Doãn Manh đã hoàn toàn bị lão Ngô trên bục giảng hấp dẫn. Lão Ngô là một giáo viên vật lý vô cùng hài hước, giảng bài vô cùng đặc sắc. Chút khuyết điểm khẩu âm bị loại hấp dẫn này hoàn toàn che giấu. Theo suy đoán hẳn là giáo viên ban thực nghiệm trường A, giảng bài sinh động thú vị.

Một vài đề khó hoặc là một vài cách làm dễ nhầm lẫn, bị phương pháp thần kỳ của lão Ngô quay về mạch lạc, nghe xong Doãn Manh bừng tỉnh hiểu ra. Nhớ tới thầy Tôn môn Vật Lý, không phải là không tốt mà là quá dễ buồn ngủ. Giống như là lời nguyện của thần ngủ ah! Coi như cô ở nhà ngủ 12 tiếng, đi học xong về còn muốn ngủ ah!

Vừa nghĩ tới bình thường đi học không có nỗ lực như vậy, Doãn Manh liền nghe giảng hết sức chăm chú, nghỉ giải lao lão Ngô mới đi ra ngoài nhuận giọng, cô liền bắt đầu vận bút như bay ghi chép lại bài giảng trên bảng.

Chẳng qua là khi cô viết đang high, bên cạnh truyền tới một giọng nữ: “Cái đó! Bạn ơi, xin lỗi quấy rầy một chút.”

Doãn Manh ngẩng đầu, phát hiện lại là cô bạn gái nhỏ của Hậu Nghiêu Sở!

Em gái hơi khom người, tóc dài mềm mại quét xuống sách vở của Doãn Manh như tấm gió xuân.

“Thật xin lỗi, cái đó, tôi muốn cùng bạn đổi lại chỗ ngồi, bởi vì bạn.” Cô bé hơi ngượng ngùng nhìn Hậu Nghiêu Sở.

Đây là biến tướng ân ái trá hình ah! Chết tiệt! Kẻ độc thân hai đời – Doãn Manh thật sâu cảm thấy mất chó hợp kim titan của mình lóe lên một cái, nếu lúc này Hậu Nghiêu Sở đứng lên ôm eo cô bạn gái có lẽ ngay lúc đó cô sẽ không thể khống chế giờ cây đuốc lớn lên hát đoàn ca fff rồi.

Đổi chỗ ngồi, Doãn Manh nhìn góc hàng cuối cùng kia một chút. Thật ra thì cô không thêm để ý có ngồi gần trai đẹp hay không, chẳng qua là hiện tại cô cận khoảng chừng 100 độ, không đeo mắt kiếng vì không để cho số độ tăng thêm. Nếu cô em này ngồi ở trước mặt, trái lại cô rất vui lòng đổi, chỉ là hàng cuối cùng.

Doãn Manh nhìn vị trí kia một chút, lại nhìn em gái xinh đẹp một chút, aiz. Cô là người rất dễ mềm lòng đối với những thứ xinh đẹp, dù sao thì kém một hàng, lớp này của bọn họ người cũng ít không đến nỗi cái gì cũng không thấy rõ, đổi thì đổi thôi.

Doãn Manh nói thế nào cũng là một cô nàng tốt tính, làm sao làm ra chuyện gây đánh uyên ương á ~ cô gật đầu một cái, không tình nguyện lắm đồng ý: “Được rồi.”

Hai mắt cô nàng kia sáng lên, giống như nai con Bambi.

“Đừng đổi.” Một giọng nam ở giữa hai người vang lên, không ngờ là Hậu Nghiêu Sở mới từ bên ngoài về. Hai mắt cô nàng kia tròn tròn, bị một câu nói này của cậu ta làm cho thiếu chút nữa chảy nước mắt xuống.

Cậu ta cau mày, có chút tức giận xin lỗi Doãn Manh.

Doãn Manh: “Không sao, đổi một chút cũng không có chuyện gì.”

Hậu Nghiêu Sở nhú mày một cái: “Không cần. Quấy rầy bạn.” Nói xong cậu ta kéo cô bạn gái nhỏ đến phía sau.

Doãn Manh nhún nhún vai từ chối cho ý kiến, mặc kệ người ta tới đây làm gì, cô tới đây là để học bổ túc vật lý, đoạn nhạc đệm nhỏ này cứ như vậy mà trôi qua. Vừa vào học, lực chú ý của cô liền dồn hết trên người lão Ngô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.